

**PAMĚTNÍ KNIHA
OSADY
ROZTĚŽSKÉ**

Tato kniha čítá 74 listů

Díl III.

Pan Folprecht Josef, kronikář

Úvod

Marné bylo čekání, by mně Místní národní výbor zakoupil novou knihu a proto pokračuji a začínám na prázdných stránkách požární kroniky.

Začíná třetí díl kroniky obce Roztěžské pro památku našim příštím generacím, aby si zavzpomínali jak jejich předkové žili a jak se protloukali někdy cestou svízelnou, naplněnou různými překážkami.

Budeme zapisovati věcně, nestranně a pravdivě všechny události týkající se naší vesničky Roztěže, též i velké události našeho státu. Vykročili jsme cestou vpřed socialismu a komunismu, vedeni našim přítelem osvoboditelem Sovětským svazem. Budme vždy pamětliví toho, co pro nás Sovět udělal a jak vede nás cestou k lepší budoucnosti všeho lidstva. to je touha všeho pracujícího lidu na celém světě.

Zapisovati do kroniky nesmí být nikomu vnucováno. Zapisovatel kroniky necht' je osoba, která si bere dobrovolně za úkol psát tuto kroniku s láskou a pochopením pro příští generace. Neostýchat se, nelekat se pro dobrou věc naší osady.

Přijdou různí kritikové, kteří budou kritizovat kladně, někteří záporně, na to nebrat žádný ohled! to písmo, ten sloh, pravopis, úprava, to nemá takovou cenu jako zachytit různé děje a události seběhnuvší se v naší obci. Nahlédne do kroniky třeba nějaký učenec a s ironickým úsměvem nějakou posměšnou poznámku.

Všech těchto a různých jiných jevů, nesmí se kronikář nechat odradit od své záslužné a poctivé práce naší obci pro příští generace. Nejsou lidé všichni stejní, jsou různé povahy, různého nadání a každý se hodí k takovému povolání, které se mu zalíbí a hodlá jej poctivě a s láskou vykonávat. Vést kroniku v obci jest také kus záslužné práce pro celou veřejnost v obci, pro každého, který má smysl pro zachování kultury a pokroku, kterou vytváří lid a předává ji z pokolení na pokolení.

Kronikář si musí být vědom toho, že práce, kterou si dobrovolně vzal na sebe nezanikla, nýbrž každým rokem bylo pamatováno s nějakým příspěvkem na paměť budoucím. Na toto všechno má dohlížet osvětová komise a národní výbor, který má pravomoc řešit různé problémy v obci. Kronikář na venkově nemusí mít vysokoškolské vzdělání, stačí když má o to zájem a pochopení, aby mohl prostě, jak se říká „!po vesnicku“ zapisovati krátce a srozumitelně. Není třeba nadužívání a zbytečných románových slov, neb kronikář není žádný romanopisec, básník a ani spisovatel, nýbrž prostý zapisovatel dějů v naší obci. Toho si budme vědomi a stále mějme na paměti udělati něco, za co nám budou vděční naše příští generace v naší obci.

Toto všechno vyžaduje doba, která nestojí, nýbrž kráčí stále v před k většímu rozmachu a k lepší budoucnosti všeho lidstva. Události zběhnuvší se na této cestě se ztrácejí až zaniknou. Proto kronikář zachycuje různé děje a zapisuje do této“ bible“ pro paměť budoucím.

Co se týče nalepování obrázků, fotografií a jiných dokumentů, to se nemá dělati, neb se tím znehodnocuje celá kronika. Takové dokumenty, které jsou v některým zápisům k dispozici, nechť jsou označeny nálepkou, na kterou se napíše díl kroniky a číslo strany listu. Totéž se napíše na okraj stránky v kronice. Všechny dokumenty, které jsou k dispozici, nechť jsou srovnány v dokumentační schránce k tomu účelu vyrobené, asi tak velké, aby bylo možno do ní vložit i pamětní knihy.

Udržujte stále toto započaté dílo a nezastavujte kolo, které se točí kupředu a chce býti stále živé na cestě pokroku v naší vlasti. To není úkol jenom kronikáře, tj. prostě povinnost všech občanů v obci a především národního výboru a osvětové komise, aby se starali a dohlíželi, zda-li se plní cesta, která je v roce 1921 započata v naší obci a vedena do této doby, v které se pokračuje do příštích let. Čest práci všem příštím svědomitým kronikářům naší obce Roztěžské.

*Folprecht Josef
t. č. kronikář*

Telefon

V roce 1958 byla zřízena telefonní linka z Malešova do kanceláře jednotného zemědělského družstva v Roztěži.

Ovoce

V roce 1958 byla taková nadúroda ovoce, že pěstitelé nevěděli co si s tím mají počít. Výkupny braly jen to nejkvalitnější a ještě za nízkou cenu. Běžná cena za 1 kg jablek – 1,10 , 1,- Kčs za kilo hrušek, 0,80 Kčs za švestky a 10,- Kčs za 1 kg ořechů. Ten, kdo měl udělanou s výkupnou smlouvu, měl přednost, ti druzí byli odkázáni na neurčito. Od 1. listopadu pro velké množství nakoupeného ovoce byl výkup zastaven. Někteří měli ještě velké množství neprodaného ovoce a nevěděli si s tím rady, tak tím prostě krmili dobytek, aby jim to neshnilo. Mnozí pěstitelé to vůbec nečesali a nechali to spadnout, takže si mohl každý nasbírat co chtěl.

Výroční valná hromada

Dne 19. února roku 1958 byla konána výroční valná hromada Jednotného zemědělského družstva v Roztěži. Začátek o šesté hodině odpolední v hostinci Lázně. Na schůzi byli mimo členů JZD přítomni dva pozorovatelů JZD Tuchtovice a okresu, tři ze strojní traktorové stanice ze střediska Malešov a náš finanční referent z banky v Kutné Hoře, soudruh Pěšina.

Schůzi zahájil předseda JZD Josef Mrňák a přečetl referát o činnosti našeho družstva, který všichni se zájmem poslouchali, ale žádný s opravdovým pochopením nevzal si to k srdci tak, aby opravdu měl nějaký zájem přispěti svým kladným postojem pro družstevní myšlenku. Živly staré opozice nenechají se již přeškolit k pozitivní práci společného hospodaření v naší obci.

Víte co to je, to maličký „Já“, to není maličký pro každého, pro někoho to má velkou přitažlivost a táhne ho to k sobě tak, že nemůže odolat. To slůvko má všestrannou touhu pro svůj osobní zájem ve všech směrech, ale nikoliv pro spolubližního a o spolku ani nemluvě, když prý jsou už dva, tak to nestojí za nic. Takový jednotlivec, který by měl opravdu zájem poctivě a spravedlivě pracovat pro celek se nenajde a když, tak to malé slovíčko by musel vyměnit za nové „My“ a kdyby všichni poctivě a spravedlivě jeli na traktorech kupředu za jedním cílem, družstevní myšlenkou vpřed, pak nebude lepšího družstva.

Přikročím k finančnímu referátu, neb každý čeká nedočkavě na ty nešťastné peníze, aby jich už měl ve své moci.

<i>Celkem bylo odpracováno jednotek</i>	<i>15.289,37</i>
<i>Celkem na odpracovaných jednotek</i>	<i>290.498,03 Kč</i>
<i>Bylo vyplaceno na zálohách</i>	<i>152.893,70 Kč</i>
<i>Na doplatcích vyplaceno</i>	<i>137.604,53 Kč</i>

Jednotka činila 19,- Kč

O sedmé hodině byla skromná večeře, při které každý obdržel dva párky s hořčicí, chléb a jednu tureckou černou kávu. Kdo si dal čaj, pivo a další, pak na svůj účet.

Několik slov k přemýšlení o tajemství vědy

Prozřetelnost dala člověku rozum a volnost k bádání, aby stále hlouběji pronikal do tajů veškeré přírody. Po miliony roků nebylo dopřáno lidstvu na naší planetě, aby mu bylo možno dosáhnout tak pronikavého rozmachu pokroku ve vědě a technice, jak vidíme v současné době v tak zvaném „atomovém věku“. Zamysleme se všemi směry, jak na naší planetě, tak v celém vesmíru a nedejme se strhnout klamnými představami, že je to všechno pouhá příroda, že se vše vytvořilo samo. Ano, je to příroda, tvoří se všechno samo, ale podle ustanovených zákonů stvořitele, který je od věčnosti.

Tak, jak člověk svým rozumem vyrobí různé složité věci, aby pomáhal odhalovat přírodní tajemství a různé tajemné síly, stvořené od prvopočátku stvořitelem, dosud jsou skrytá tajemství přírody a nekonečného vesmíru. To je od věčnosti a bude do věčnosti a nikdy tomu nebude konce. Vesmír a celá příroda ustanovená prozřetelností se řídí podle jeho zákonů jak na naší planetě, tak v celém vesmíru. Tak může přemýšlet každý podle své vůle a svého rozumu a nikdy nikdo se ničeho nedobádá, kdyby žil miliony let. jak my stárneme a vše okolo nás, tak i naše Země stárne a jde stále rychlým tempem ku předu, až se naplní čas a zanikne ve vesmírném prostoru na věky.

První kosmická raketa na měsíc

Dne 2. ledna roku 1959 byla vypuštěna v Moskvě kosmická raketa směrem na Měsíc, která vykonala cestu dlouhou 380 tisíc km za 34 hodiny. Raketa neletěla přímo na Měsíc, neb měla úchylku od Měsíce 700 km a prolétla okolo dále ke slunci, kde pravděpodobně bude létat jako planetka okolo slunce, jako létá na Zemi. Tato raketa váží 2 tuny a je vybavena různými přístroji, které vysílají zprávy a signály ze své cesty na naši Zem.

Tato raketa pohybuje se rychlostí 11,2 km za vteřinu pomocí motoru na pohonnou látku kapalnou, tajemství vědců SSSR.

První sovětská cesta do vesmíru, kterou uskutečnil Sovětský svaz se zdarem, jako první na světě a další budou následovat.

Tato raketa nese s sebou na palubě rudou vlajku, která vlaje okolo našeho Slunce, spolu s naší Zemí a hlásá všem okolním planetám, že přišla mezi ně z naší Země jako symbol pokroku a míru v celém vesmíru.

Tato první umělá planeta se setká s naší Zemí až 125 krát oběhne kolem Slunce. Teoreticky by to mělo být počátkem roku 2113. Změny dráhy kosmické rakety vlivem Měsíce a planet však vylučuje možnost, že by se desátá planeta srazila se Zemí. V nejbližších desetiletích se nová planeta nejvíce přiblíží k Zemi počátkem roku 1975 a pak bude vzdálena od Země 15 milionů km. Raketa se bude pohybovat po své eliptické dráze věčně, jestli se neseťká na své dráze s nějakou překážkou.

Dne 12. září 1959 byla vypuštěna druhá kosmická raketa na Měsíc, vybavena různými přístroji a dopadla s malou úchylkou přímo na určené místo na měsíci. to způsobilo velký ohlas po celém světě. Za nedlouho poté byla vypuštěna třetí raketa, vybavená různými přístroji, která oblétna Měsíc a ofotografovala tu stranu Měsíce, kterou ještě nikdo nikdy neviděl. Tyto snímky byly televysílačem vysílány do éteru a přijímány na naší planetě. Tato

raketa oblétnuvší Měsíc, vrací se po eliptické dráze zpět k naší Zemi. Až se přiblíží do hustých vrstev naší planety, tak shoří.

31 č.p. dne 11. května roku 1959 o půl jedné odpoledne strhla se místní bouřka nad naším katastrem a kulový blesk zapálil čp. 31 na křižovatce u kříže a vyhořel úplně. K požáru se sjelo více sborů, a to Roztěž, Tuchotice, Chlístovice, Malešov, Bylany, Kutná Hora, Krupá a jiné. Jak to obyčejně bývá, když je někdo postižen takovou metlou, tak se najdou i lidé, kteří přijdou ne, aby mohli, ale ještě koukají co by se dalo ukrást. Toto čp. ještě v tomto roce bylo obnoveno.

Valná hromada JZD

Valná hromada JZD Roztěž – Lhoty, konaná dne 10. února 1960. Na této schůzi byli přítomni takřka všichni členové družstva až na vrchní hlavu, která toho času se nachází v nemocnici na léčení. Dále byli přítomni dva soudruzi z Okresu Kutná Hora. Schůze byla svolána na 1 hodinu odpoledne do místnosti Lázně Roztěž. Valnou hromadu zahájil skupinář JZD s. Štolba Miroslav.

Zde uvádím z jeho projevu hlavní body o hospodaření během roku 1959:

JZD Roztěž dle plánu mělo 170,96 ha orné a 191,69 ha zemědělské půdy. Na tuto výměru byl sestaven plán, který nám měl být hlavním pomocníkem při výrobě. Avšak v březnu se plán změnil proto, že byly pojmuty záhumenky na výnos, u kterých nebylo počítáno s pracovními jednotkami. Družstevník, který rovněž přistoupil do družstva, Dytrych Eman z Nové Lhoty, na jeho výměře také nebyly počítány pracovní jednotky, proto se nám během roku zvýšil plán. Pracovní jednotky byly proto přečerpány.

Podle plánu měli jsme dodržeti tyto plánované výnosy:

	plán na 1 ha	skutečnost na 1 ha
pšenice	25 q	28 q
žito	25 q	23 q
ječmen zimní	24 q	29 q
ječmen jarní	25 q	29 q
oves	23 q	25 q
směska	20 q	23 q
luštěniny	20 q	9,37 q
cukrovka	250 q	176 q
brambory	200 q	127 q
mák	6 q	9,14 q
řepka	15 q	13 q

Při první obdělávce cukrovky byly určité potíže, ale přesto byla dobře obdělána, až na určité dílce, pod Modřínkou, kde jednocení šlo pomalu. Tato řepa nedostala žádný hnůj a proto krněla, potom byla dosti napadena černým kořenem a mšičí makovou a plevel řádil, že nebylo možno ho přemoci. Při podzimních pracích šla práce, ke všem těm potížím, dosti dobře kupředu, ačkoliv přes to veliké suchost vše zdržovalo. Celkový výnos byl nízký, neb když řepa potřebovala vláhu, tak bylo stále velké sucho a všude všechno bylo vyprahlé.

Co se týká brambor, byla práce dobrá jak na jaře, kdy nám STS zasázela strojem 4 ha. Proorávka byla letos lepší než minulá léta, ale nebylo to takové jak to má být. Na některých dílcích pozdě zaoraných, asi na 2 ha pod Modřínkou a potom u jeřábu, na které uhodilo velké sucho. sklizeň brambor šla dosti dobře, za což děkujeme žákům malešovské školy, kteří nám vypomohli v krátkém čase dostat je ze země. Těž patří dík učitelům za pochopení při zvládnutí této práce.

Při setí obilovin nám pomohla STS a byl včas ve stanovených lhůtách splněn osev. Ve žních při sečení vše probíhalo dobře a výmlat šel také uspokojivě až na jednu věc, kterou družstevníci-ce dosud nechtějí pochopit, že tím poškozují družstvo, tj. sami sebe. Nedodržování pracovní morálky a tím zdržování u mlátičky, kde se to projeví v celkovém výkonu na pracovních jednotkách. Nezájem družstevníků-nic a nepochopení poměru k družstvu pro celý družstevní kolektiv a takové d mužstvo se potom pohybuje jako ta želva v tropech.

Také se musíme zmínit o výmlatu řepky, která byla letos pěkná a slibovala hezký přínos pro celek. Chyba byla, že jsme dostali takový kombajn, který nám práci nezlepšil, neboť pro stálé poruchy byl málo činný a proto nám zůstalo 2,5 ha venku přes deště a tím se mnoho metráků zkazilo.

Je nutno zmínit se ještě o semenu jetelovém, které jsme dobře sklídili a hned vymlátili. Výnos byl dobrý, takže máme dobré semeno pro jarní osev a ještě jsme určitou část prodali.

Sklizeň sena byla dobře provedena i otavy byly dobře sklizeny. Seno bylo zavezeno podle potřeby na místa, kde je zkrmováno.

Co se týče kukuřice, která byla zaseta na 7 ha, byla pěkná. Ze začátku byla velmi zaplevelená. od toho nám pomohlo STS, která provedla postřik pro hubení plevelů a tak nám byla zachráněna dobrá krmivová základna pro krávy.

O sklizni ovoce, zejména třešní, tak si přiznejme, že jsme nedovedli tuto sklizeň správně podchytit, neb určitá část, hlavně ty ranné přišly na zmar a tak jsme za ně skoro ničeho nezpeněžili. Co se týče tvrdého ovoce, toho nebylo tolik a bylo dosti dobře uplatněno.

Vraťme se ještě ke žním. Na 13 ha pšenice nám pomáhal kombajn, to nám velice dobře sedlo, neboť byla práce provedena dosti rychle a dobře. U ječmene to bylo horší, neb byly přepršky, které zaviniily poruchy na stroji a tím se práce prodlužovala.

Zpráva ze živočišné výroby za rok 1959:

	celkový stav k 1.1. 1959	k 31.12.1959
skot	145 kusů	168 kusů
koně	9 kusů	11 kusů
prasata	194 kusů	169 kusů
ovce	21 kusů	-
slepice	300 kusů	280 kusů

Během roku se rozprodaly ovce, většinou mezi družstevníky a na jejich místo přišla telata, neboť dříve nebylo možno pro nedostatek místa ustájit 168 kusů mladého hovězího skotu.

Co se týče výroby mléka v průměru na jednu dojnici, která nám činí 1385 l je malá, protože máme určitý nedostatek v řádném ustájení, které dojnice potřebuje. Světlý chlév a krmivová základna není také tak rozdělována, jak by měla být pro potřebu na užitek. výběh jest nutným

předpokladem jak pro mladý dobytek, tak pro dojnice. Jinak se není možno dostat na úroveň plánu. Také je nutno zabývat se rozšířením osev krmiv, tj. jetele, Vojtěšky, kukuřice, směsky atd.

Celkově bylo nadojeno mléka 84.505 litrů – plán 118.830 l

<i>schází do plánu</i>	<i>34.325 l</i>
<i>na dodávku</i>	<i>73.058 l</i>
<i>na povinnou</i>	<i>46.000 l</i>
<i>volné</i>	<i>27.058 l</i>
<i>prodáno členům</i>	<i>2.189 l</i>
<i>zkrmeno</i>	<i>9.258 l</i>
<i>kravín č. 1</i>	<i>41.333 l</i>
<i>kravín č. 2</i>	<i>43.172 l</i>

Pro nedostatek místa jsme zadaptovali stodolu a kůlnu na vepřín v Nové Lhotě, kde jsou nyní ustájeny dvě třetiny vepřového bravu a část jest na hluboké podestýlce. To mělo být provedeno již před dvěma roky a mohli jsme být na tom lépe. a dále, kdyby se postavil kravín před pěti lety, mohli jsme být na tom mnohem lépe. Zkrátka, ujel nám autobus a my sedíme na stanici a nemůžeme se hnout kupředu.

Vepřové maso bylo splněno na 100% nad 26,74 q. Hovězí maso nebylo splněno – na 75% nad 41,12 q. Mléko taktéž nebylo splněno, schází 30.150 l. V dodávce vajec nám to hodně kleslo a to z důvodu, že stav slepic se neustále snižoval pro onemocnění a odchov kuřat také nebyl správně proveden. Kuřata si již z líhně přinesla nemoc, která podlomila rychlý vzrůst a tato kuřata v podzimních měsících nedala skoro žádná vejce. Také není správný počet plánovaných nosnic, který má na naše JZD být.

Za rok 1959 bylo zkrmeno jaderných krmiv:

<i>Prasata</i>	<i>634 q 99 kg</i>
<i>krávy</i>	<i>238 q 42 kg</i>
<i>telata</i>	<i>117 q 85 kg</i>
<i>slepice</i>	<i>109 q 75 kg</i>
<i>koně</i>	<i>103 q 27 kg</i>
<i>jalovice</i>	<i>57 q 75 kg</i>
<i>ovce</i>	<i>2 q 90 kg</i>

To je zhruba ta nejstručnější zpráva o našem hospodaření jak v rostlinné, tak i v živočišné výrobě v roce 1959. A teď všichni ruku na srdce a uvažovat, jak zvýšit všestranně výrobu do příštích let. Nyní je zapotřebí, aby nejen funkcionáři, ale všichni mladí práce schopní družstevníci a družstevnice společnou rukou se podíleli na všech pracích družstva. V tomto roce jednotka činila 14,- Kč.

Není správné u žádného družstevníka, aby jenom pomlouval a kritizoval chod družstva, obzvláště když se sám na to ani neumí podívat, ale je zapotřebí, aby všichni společně nastoupili cestu „my“ v práci, pro rozvoj družstva, pro lepší hospodaření v příštích letech a pro lepší kolektiv naší velké družstevní rodiny. Já ještě dodávám jen to, aby bylo spravedlivé odměňování za vykonanou práci družstevníků a od družstevníků pochopení správného chodu družstva, což oboje pokulhává.

4 č.p. Od 1. ledna 1960 se nastěhoval do tohoto čísla Eduard Hála, který to koupil od své sestry Anny, provdané za Hauptmana v Sedlci u Kutné Hory. Do zaměstnání jezdí do Kutné Hory a jeho manželka vstoupila jako členka do JZD Roztěž.

Tak jsem se zamyslel nad minulostí a chci se zmínit několika řádky o době útlaku a persekuce, na dobu roboty. Já jsem sice nebyl ještě v tomto zemském ráji, ale jen tak, jak jsem slýchal vyprávěti od mého otce a ještě starších dědulů v mých dětských letech.

Je to boj, když musí žítí národ jeden pod komandem silnějšího. Co se skrývá nenávisti v jeho srdci a pomýšlení nad tím, jak by se mohl zbavit pout, která ho vážou a podřívají jeho důstojnost, k lidské a spravedlivé svobodě. Čekal desetiletí, ba i staletí, až konečně dozrála doba a protrhla se temnota a z každého těla porobeného člověka vytryskla touha radostí a zvláštní pocit v těle, žít svobodně a budovat svůj vlastní národní domov v mateřském jazyce.

Toť touha každého českého národovce. To vše se nám jeví již jako sen z dávno prožitých dob. Zamysleme se nad současnou dobou, dobou pokroku v našem nově vzkříšeném státě. Připomeňme si novou éru ze schůze dne 11. prosince roku 1958, která byla konána v hostinci Lázně v Roztěži. Manifestační schůze, na které byli přítomni zástupci Národního výboru, složka národní fronty a představenstvo JZD. Na tomto manifestu byl přítomen jede člen Okresního národního výboru v Kutné Hoře. Tato manifestace byla pořádána k patnáctému výročí podepsání Československo-sovětské smlouvy v roce 1943, na které se oba státy zavazují k přátelství a vzájemné pomoci a k poválečné spolupráci ve všech oborech. Toto nerozborné přátelství mezi Československem a Sovětským svazem nám zajišťuje úplnou svobodu v našich zemích, abychom mohli svobodě a všestranně pracovat v míru, budovat a dobudovat v co nejkratší době socialismus v naší vlasti a přejít ke komunismu. Kráčíme nezadržitelně vpřed k dosažení cíle spravedlivého soužití lidstva nejen v našich zemích, ale později po celém světě.

Pro nynější dobu je to takový náhlý přelom pro lidi, kteří nedávno ještě žili ve státě kapitalistickém. Čas zahojí všechny vzniklé rány a každý si bude stále více uvědomovat, že pracuje jen pro lepší život všech lidí. Každý občan se musí snažit, aby vykročil na cestu přímou, která vede k ušlechtilým cílům všeho lidstva. Všechny nesváry, hádky a všechny hříšné jevy, v kterých kráčí lidstvo, musíme odstranit a nastoupit cestu lásky, pokoje a míru mezi každým občanem po celém světě. Každý rozumný a prozíravý občan musí být příkladem a vychovávat mladou generaci v takovém duchu – pro světovou společnost lásky a pokoje pro každého člověka bez rozdílu barvy pleti, rasy a náboženského přesvědčení po celém světě.

V roce 1959 přešel mlýn Karlov do státní správy a je tam zřízena míchárna krmiv. Těž restaurace Lázně, nyní pod názvem „Pohostinství“ je zestátněna a část č.p. 12 v Roztěži, kde je umístěna prodejna pod názvem „Jednota“.

*Mnoho lidí padlo ostrím meče,
ale ne tolik, kolik jazykem.
Mír bude výtěžek spravedlnosti
plod práva, pokoj a na věky klid.
Musíme pomáhat jeden druhému,
to však nelze bez obětí.
Pravá láska se objevuje obětími.*

Krátké úryvky z doby minulé i současné

Život vojenský je život veselý. Tak jsme si písávali za mého vojákování v letech 1906 – 1909. Za rakouské monarchie se sloužilo tři roky. Také já jsem si odkrouhal tři léta v jižním Tyrolsku, aniž bych byl přijel na dovolenou. Nato přišla první světová válka, které jsem se zúčastnil od prvního dne vyhlášení mobilizace až do posledního dne války, do 28. října 1918 a tak jsem prožil 7 roků ve vojenském mundúru. Co člověk prožil a zažil, o to se nedá ani myslet, to byl zápas o existenci a osvobození českého národa a tak každý uvědomělý Čech různým způsobem sabotoval v rakouské armádě všechno to, co nevedlo k rozpadu rakouské armády.

To byla vojna rakouská, přísná a drsná jako řemen, až zuby někdy skřípaly a člověk vše vydržel. Nynější vojna, to je vojna rodinná, jak teď se má voják oproti tehdejšímu týráni, to jsou nebe a dudy a jen dva roky, to přeběhne, ani si nepomyslí a je zase doma. Mám zde dva dokumenty, tak zvaný „opšit“. Ty dostal každý vysloužilce, když si odbyl vojenskou službu. Pohled na tyto dva papíry postačí, abych si uvědomil, že byly doby, kdy se sloužilo deset až čtrnáct roků ve vojenském mundúru.

Tak také můj otec prožil deset roků v severní Itálii, aniž by se podíval na svůj domov. Po železnicích se tenkrát ještě nejezdilo, pošta, telegram, telefon byly teprve v začátcích, to se muselo všude pěšourem neb koňmo. Provincie Benátská a Lombardie v severní Itálii byla obsazena rakouským vojskem, které procházelo různými městy jako Milánem, Padovou, Veronou, Benátkami atd., aby je viděli italští obyvatelé, kteří rakouské vojáky tam ve své zemi neradi viděli.

V roce 1859 vypukla Rakousko-italská válka, kterou prodělal můj otec a které se zúčastnil i dědeček mé manželky, každý u své branže. Válčilo se tam na různých místech, u sv. Lucie, vesnický hřbitov, který měla obsazený rakouská artilerie, u které sloužil můj otec a jinde. Tam vznikla ta smutná píseň Santa Lucia, kterou přikládám k dokumentaci. Tak vypravoval můj otec různé zážitky, různá bojová překvapení ve válce roku 1859 v severní Itálii.

Já jako kluk jsem ho rád poslouchal a tak jsem si v duchu přál, abych se tam mohl také podívat a obdivovat se té romantické krajině v údolích těch alpských velehor. Přání se mi částečně splnilo. Viděl a prošel jsem těmi alpskými velikány a slézal hory doly v jižním Tyrolsku a jinde na jihu, ale tam dole v Itálii jsem přeci jenom nebyl. Ale byl jsem mimo italské fronty v Rusku a Rumunsku.

Tyto dva veterány, jak jsem se o nich zmínil, narodivší se v době roboty, kdy v začátcích svého života viděli ty panské dráby, kteří honili poddaný lid podle povinností, jak které měl vrchností určené, buď koňmo nebo ruční práce vykonávat. Nebylo žádného zdráhání, musel poslechnout jestliže se nechtěl vidět v místnosti kde byla dubová lavice, na kterou si musel neposlušník lehnouti a drábové mu vysadili dvacet pět pěkně přilehlých na zadnici, že si potom nemohl ani sednouti. Odvody do vojska se tehdy nekonaly. Projížděli verbířské čty koňmo od vesnice k vesnici a od města k městu a mladí junáci okolo dvaceti let naverbovali a bez zdráhání museli se hned s nimi vydat na pochod na místo shromáždění. To bylo hrůzné a krátké rozloučení se svým domovem a se všemi, které zanechal doma nevěda, zda-li se s nimi ještě shledá po těch deseti letech vojenské služby. Mnozí, kteří se vrátili, také je nemohli doma ani poznat. Měl jsem v úctě svého otce, zkusil dosti a prodělal také toho mnoho. Nedožil se toho, aby viděl, že jsem kráčel po jeho stopách směrem k Itálii. Zemřel roku 1896, kdy mu bylo 64 roků a mně 12 roků. Dosud vzpomínám na vyprávění svého otce

na ty zašlé časy nevolnictví, kdy vládla panská šlechta a zbědovaný ponižený lid, s kterým vládcí zacházeli podle svých choutek a libosti.

Nastal rok 1848 a v tomto roce nastoupil na rakouský trůn mladý císař František Josef I. Tento mladý panovník, uvážlivý, zrušil nenáviděnou robotu. Tak si konečně venkovský selský lid od této kruté povinnosti oddechl. Panstvo bylo potom nuceno obdělávat svoje pozemky se svým potahem a lidmi, kteří dobrovolně šli pracovat na panská pole, ovšem ne již zadarmo, ale za odměnu. Tak se vše měnilo a jak páni, tak někteří sedláci odkupovali půdu od těch, kteří zkrachovali a nebyli schopni dále hospodařit a byli nuceni u nich pracovat za nízkou mzdu a byli rádi, že uhájili svůj život. Člověk, který zestaral od té vyčerpávající práce a neměl nikoho, kdo by se ho ujal, byl nucen chodit žebrotou od čísla k číslu, o kousek chleba prosit a ještě mu ho mnohý záviděl tak, že ho nemohl hořkostí nad tou bídou ani polknout.

Doba letí kupředu a lidé neustále skuhrají na nouzi a bídu a nikdy si nevzpomenou, jak jejich předkové prodělávali mnohem horší zápasy, než jak se některému zdánlivě představují v současné době. Tak nemůže žádný, obzvláště mladý člověk naříkat na nějakou bídu, každý má možnost si vydělat tolik, aby mohl být slušně živ a čím více se bude přičiňovat, tím lépe se mu povede. Práce je stále dosti a nikdo se nemusí obávat, že bude nezaměstnán. Teď každý šilhá po tom, který si vydělá více a závidí mu jeho příjem, ale když má možnost převzít jeho zaměstnání, to se mu zdá mnoho práce. Spravedlnost nebyla a doposud není taková, jak by si to mnohý přál, jak jsem uvedl u těch velkostatkářů. Kdo vydělá hodně, snaží se, aby toho vydělal ještě více. Každý je pánem své vůle a svého rozumu, chytrák zůstává chytrákem a hlupáček hlupáčkem po tu dobu, než ten hlupáček strhne svoji dobráckou masku, aby ukázal na tu lidskou spravedlnost toho zakukleného chytráka.

Jsme jako ta lodička na rozbouřeném moři, začneme plouti od 1. ledna s lodičkou, která se neustále kymácí a my se držíme, abychom se udrželi alespoň v ní. Plujeme, čas utíká a přijde 31. prosince a ohlížíme se zpět a koukáme jak jsme pokročili, co jsme zvelebili a nechce se nám uvěřit, že nejen mnohde jsme couvli zpět, ale že stojíme stále na nule, kterou obíháme kolem dokola a nemůžeme uhnout na jinou kolej.

Nechme toho strejčkování, osočování, pomlouvání, závisti, nenávisti a přejme sobě poctivě a spravedlivě každému našemu spoluobčanu, který pracuje pro celou společnost, mír na celém světě. Chamtivost a krádež, to jsou dva patroni, kteří si udržují prvenství u mnoha lidí a nemohou se vymanit z toho, co je svírá svým tempem – v současné době neblahý neduh.

Člověk byl stvořen proto, aby žil, pracoval s láskou v pokoji a míru se vši lidskou společností. Aby si podmanil přírodu a využíval všech pokladů této planety pro dobro všeho lidstva na celém světě. Jen krátce trvá lidský život, proto budme přátelštější jeden k druhému, neb jsme větve vyrostlé z jednoho stromu, který Bůh zasadil na tuto planetu proto, aby se rozmnožila a tvořila jednu světovou rodinu v pokorné lásce k našemu nejvyššímu stvořiteli světa a celého vesmíru, který ustanovil zákony přírody. Milujme se všichni ve spolek, aby nad námi zavládl duch pokoje a míru.

Krátký zahraničně-politický přehled v roce 1959

se dotýká ohrožení i našeho státu. Od konce druhé světové války žijeme v neustálém strachu o budoucnost našeho klidného života. Po skončení druhého světového požáru je nové horečné zbrojení ve všech státech světa a horečné přípravy na třetí válečný požár pro celý svět.

Západní Německo, v čele s kancléřem Adenauerem, který kráčí po stopách Hitlera, touží po lidské krvi a odvetě po dvakrát prohrané světové války. Jak jsme přesvědčeni, Východní Německo se dalo na cestu pokoje a míru, buduje svůj stát k blahobytu a pokroku svého lidstva. Západní Německo právě naopak. Prosazuje svou neústupnost a stále dál prodlužuje studenou válku v domnění, že obnoví starou Velkoněmeckou říši a dobude zpět, co obvrh Hitler, už po dvakrát pohrál. K tomu všemu mu pomáhají západní mocnosti, které ho vzaly mezi sebe do Atlantického paktu, neb by se jim dobře hodil do předních řad, pro případ chystané války. Tím byl posazen do sedla západoněmecký militarismus a revanšismus, vedený starými hitlerovskými generály, důstojníky a všemi obvrha, kteří mají na svědomí sta, ba statisíce hrůzostrašných vražd, napáchaných ve druhé světové válce. To se právě západnímu bloku hodí, neb poznali na vlastní kůži, co takové hyeny dovedou. Není Němec jako Němec, nýbrž ti mocipáni, kteří svou železnou pěstí udržují lid k té nejpřísnější poslušnosti. Velká většina je proti válce, neb minulost jim ukázala cestu novou, radostnější, takovou, po jaké kráčí Německá demokratická republika. Ty velké nesrovnalosti zaviněné západními mocnostmi a udržování svého mocného partnera při dravčí síle k výpadu na východ.

To známe již z dávné minulosti a proto musíme býti stále ve střehu, abychom nebyli překvapeni tím utrženým a vzteklým psem, který zase dostal volné poleh touze po ovládnutí světových prostorů. to máme již všechno za námi, ty smutné doby ponížení, to se již nevrátí a nesmí se vrátit nikdy zpět.

Bliží se právě svátek Matěje, ledy začínají tát a ta patnáctiletá studená válka praská a lidstvo celého světa si začíná uvědomovat, co by znamenala válka v atomovém věku. Ano, úplnou zkázu všeho živého na této planetě. V květnu roku 1959, na návrh Sovětů, konala se schůzka zahraničních ministrů čtyř mocností – Ruska, Spojených států Amerických, Anglie a Francie- v Ženevě ve Švýcarsku. Tato schůze neměla kladný výsledek ve všech bodech a proto Sovětský Svaz navrhl, aby se konala nová schůze kdekoli si budou přát výše uvedené mocnosti a to schůze na nejvyšší úrovni. Bylo docíleno dohody, a to do Paříže.

O zkrášlení krajiny

Akce zvelebování a zkrášlení našich vesnic a měst, nyní již každoročně, avšak daleko širě založená v jubilejním patnáctiletém výročí osvobození naší republiky sovětskou armádou. buduje se mnoho nových, ale zaměří se i na hodnoty staré – na naše památky. Podíváme-li se na bohatství kulturních památek, které nám zanechali naši předkové, vidíme, že to nejsou jenom památky vrcholného umění, ale také drobnější sochařská díla zlidovělých forem, které obohacují velmi výrazně naše kraje, největší část našeho životního prostředí, kde se sledujeme s těmito kulturními památkami po celé naší vlasti.

Jdeme pěšky, neb vlakem a sem tam vidíme v polích Boží muka, sochy ve skupinách starých lip, neb na návších našich vesnic. Také v naší obci máme kapličku se soškou sv. Jana Nepomuku. Vedle té kapličky se zahrádkou stávala dřevěná zvonička se zvonkem. Tuto zvoničku měl na starosti za určitou odměnu, jeden z chudších občanů, který tři krát denně

vyzváněl ráno, poledne a večer na znamení k modlitbě a v případě ohně šturmoval k poplachu. tolik je v ní lidové poezie a uměleckého citění. Jak pečlivě bylo vyhledáno místo, aby to tvořilo krásu té krajiny. Proto uchovávejme tyto vzácné památky, které byly rukou známých i bezejmenných tvůrců s neobyčejným citem pro krásu a prostor vybrané.

Mnohý ani neví kdy a proč to, neb ono bylo tam postaveno a udržovalo se po staletí z pokolení na pokolení. Každá ta kaplička, socha, neb kříž měla svůj podnět ke vztyčení někdy radostný, někdy žalostný. to málokdo ví, neb za ta dlouhá staletí přišlo k zapomenutí. Vzpomeneme na naši kapli sv. Panny Marie v Roztěži, o které je záznam v prvním díle kroniky Roztěžské. Dále dejme se od čísla 15, po třešňové aleji směrem k Malešovu a přes potok Švadlenku je dvou obloukový klenutý most. Na tomto mostě bylo zřízeno po obou stranách dřevěné zábradlí, které muselo býti často vyměňováno. Na schůzi obecního zastupitelstva bylo usneseno nechat tam zřídit zábradlí železné, což se také stalo v roce 1950. Neznámí pachatelé toto zábradlí zprohýbali tak, že ztratilo svůj účel a potom zmizelo nadobro.

Na pravé straně tohoto mostu stojí kříž s ukřížovaným, o který věřící pečovali a udržovali tuto památku po předcích zděděnou v naprostém pořádku. Pověsti vypravují a ústním podáním z generace na generaci doposud se udržuje tato pověst: V neznámé době šli tudy, kolem tohoto místa, dva bratři, kteří nesli větší částku peněz, za co tyto peníze utřžili, neb jak k nim přišli, není známo. Ale pověst uvádí, že tam u toho mostu se posadili ve stínu lesa a dělili se o peníze. Co mezi nimi vzbudilo takové rozhořčení, které se vystupňovalo až k bratrovraždě – jako kdysi se stalo, když Kain Ábela zabil – tak i tady se oba rozzuřili na sebe, až jeden klesl k zemi mrtev. Co a jak bylo dále se nepamatuje. když lidé po té cestě tudy kráčeli, vzpomněli si na tuto vraždu a raději jinudy šli, aby nemuseli patřiti na místo vraždy. na potěchu a odvrácení pozornosti na spáchanou vraždu dali na toto místo postavit kamenný podstavec s ukřížovaným Kristem. Od té doby kolem jdoucí lidé se zastavovali a s povzdechem se pokřížovali a upřeli své zraky na ukřížovaného.

V roce 1959 neznámí pachatelé otloukli paprsky, které byly okolo ukřížovaného, urazili ruce a dále zohavili tuto starou kulturní památku udržovanou po mnoho desetiletí. Kdo jsou pachatelé tohoto ohavného díla není známo. Vidíme z toho, jaké asi bylo vychování tohoto individua, když dovedl zničit dílo ctěné a udržované našimi předky do doby ochrany všech památek v naší vlasti. Komu se vlastně chtěl pomstít, tomu bohu, kterého nevidí, nebo tomu dílu, které tam po desetiletí stojí. Možná, až přijde na něj doba utrpění a zkoušek, uvidí před

svými zraky to, čím pohrdal a co ničil a bude prosit a volat po záchraně a možná, že to nebude nic platné.

Právě bylo vysíláno v rozhlase o čtyřech ztroskotaných ruských námořnících v Tichém oceánu, kde zuřila mořská bouře. Tito ruští soudruzi byli zmítáni se svou malou lodí po čtyřicet sedm dní na rozbouřeném moři bez zásob až do doby, kdy americká letadlová loď je spatřila a přispěchala jim na pomoc a vzala je hladové a vysílené po tak dlouhém putování po rozbouřeném moři na svou palubu. Tito čtyři soudruzi, ač neměli žádné zásoby potravin a z toho co měli na několik dní, museli vydržet tak dlouhou dobu a potom byli už nuceni kdejaké měli řemení a koženou obuv po kousíčkách žvýkati, aby se udrželi při životě. Když přistáli a vystoupili na pevninu, vzpomněli si na svou vlast, radostí se rozplakali. Američtí novináři, kteří tam přijeli, dali jim několik otázek, na které odpověděli o příhodě ztroskotání kdy a kde a jaké okamžiky, v jakých hrůzách přežili a mnohdy již viděli se pohřbení, ale nezoufali, neb měli víru v Boha a jejich chrabrost a statečnost vyla vytrvalá, komunistická. Tak z toho můžeme usuzovat, že mezi komunistickými lidmi jsou také věřící v Boha.

V současné době někteří, tak zvaní vědátoři, pomocí rozhlasu pořádají večerní univerzitu o vědě a náboženství. Podle nich sesadili a zapřeli Boha a posadili se na jeho místo a hlásají lidem, že Bůh žádný není, že to je vymyšlená jakási pověra.

Den 9. května roku 1960 byl slavným a velkým svátkem Československé republiky, dnem patnáctého jubilea osvobození naší vlasti od fašistického běsnění a útlaku sovětskou armádou. Tenkrát, před patnácti lety jsme seděli u přijímačů a naslouchali zoufalému hlasu Prahy, která volala o pomoc. Tak přišel ten 9. květen roku 1960, který po patnácté oslavujeme osvobození, těžká léta druhé světové války, která si vyžádala 32 milionů vojáků a 20 milionů umučených v pověstných koncentračních táborech. V Praze padl poslední výstřel druhé světové války. Krátce po osmé hodině ranní zastavil uprostřed Václavského náměstí tank. Sovětský tank našemu lidu po urputném boji na barikádách v pražských ulicích a celému národu se otevřely dokořán brány k novému svobodnému životu. Proto každý občan pracuje s nadšením a buduje svou vlast, aby byla tou nejkrásnější zahradou, v které by se každému občanu lid československému mile a radostně žilo. Toho si budme vždy vědomi a nepovolme v budování naší vlasti.

Živelná kalamita

Ve dnech 25. – 27. března roku 1960 padal neustále vlhký sníh, který přimrzal na stromech, obzvláště nemladých porostech smrkového a borového lesa, kde spousty sněhu zůstávalo na stromech. Pod touto tíhou neodolaly některé porosty a proto mnoho stromů bylo vyvráceno z kořenů a v polovině přelámáno a u mnohých ulámány vrchy, které visely dolů a ohrožovaly bezpečnost lidí, kteří se mezi těmito nešťastníky pohybovali. V zájmu bezpečnosti byla lesní správou vydána vyhláška a přísný zákaz vstupu do těchto úseků, mimo dělníků, kteří zpracovávali tuto nečekanou sněhovou kalamitu. Obzvláště dětem byl vstup do lesa přísně zakázán. Taková spoušť se nepamatuje, neb to vypadalo tak, jakoby se přehnala válečná komanda, taková, jakou jsem zažil v první světové válce r. 1914 – 1918 na italské frontě na Monta Čebio v jižních Tyrolích, kde několik desítek nepřátelských děl různé ráže se soustředilo na jeden úsek a to bylo opravdové peklo. Šťastný byl, kdo z tohoto pekla vyvázl.

I já jsem byl mezi těmi šťastnými, třebaže jsem vícekrát prodělal v této světové válce v Rusku, Rumunsku a Itálii takových pekelných hrůz.

Dne 1. července roku 1960 z americké základny na britském území vzletlo vojenské špionážní letadlo směrem na sever. Toto americké špionážní letadlo, které podél pobřežních hranic Norska přiletělo nad poloostrov Kola, totiž do vzdušného prostoru SSSR a směřovalo k Archandělsku na sever od Leningradu. Bdělé sovětské letectvo tento provokativní čin objevilo a sovětský letec, který se svojí stíhačkou ho pronásledoval a vyzíval ho, aby přistál. Jelikož neuposlechl výzvy a chtěl uniknout v takovém neočekávaném postavení a proto byl nucen sovětský strážce hranic použít mezinárodního práva a tento letoun sestřelil a poslal na zem. Oba špioni, kteří se v tomto letadle nacházeli, použili padáku a zachránili se. Tito špioni byli chyceni a souzeni s tím, který byl sestřelen dne 1. května a budou se zodpovídat před soudem podle platných sovětských bezpečnostních zákonů. Tento letoun byl vybaven různou špionážní aparaturou na pořízení snímků hlavně pro rejnské účely. Neustálé výbuchy ve všech končinách naší planety se denně objevují a směřují stále jen a jen ke zkáze všeho tvorstva na této zemi a proto musíme neustále bojovat pro udržení míru pro všechno lidstvo a celou přírodu na naší planetě.

Slučování

Od nového roku 1960 už to zase začíná tak, jak to bylo při zakládání jednotných zemědělských družstev. Samé schůzování, mlácení hluché slámy, nedorozumění, zkrátka samé oddalování. Vlastně jsem nezačal kdo, co, jak.

Plánovatelé okresu Kutná Hora to projektovali tak: Vidice, Tuchotice, Karlov, Roztěž, Nová i Stará Lhota spojit do jednoho družstva. Na schůzích se úplná dohoda neudála, to se muselo dodatečně mimo tvořit. Vidice s Roztěží nechtěly žádný spolek z různých neoprávněných, záměrně vymyšlených důvodů. Schůze byly někdy dosti bouřlivé, neboť některé prudší povahy a výbojnosti neodolaly svému osobnímu vznětu a chrlily ze sebe spousty slov, kterými otravovaly a brzdily pokojný průběh celého jednání mezi druhými přítomnými. Mnoho se rozumovalo, mnoho se toho napovídalo a když se vše skončilo a napsalo, tak se to zase škrtalo a šlo to od začátku.

Tak to máte v tom Babylonu po celém světě. Člověk nebyl a nebude spokojen nikdy, kdyby se snažil jakýmkoliv způsobem vyhovět svému rozumu a svému bližnímu. Nemá člověk nikdy tolik síly a moudrosti, aby mohl říci, že je neomylný. Každý má různé rozumové myšlenky, vlastnosti a city a proto ta různost dění mezi lidmi v jakémkoliv směru.

V sobotu dne 9. července roku 1960 byli pozváni do pohostinství u Šanců v Roztěži, kde byl prostorný sál k tomu připraven, členové JZD Vidice, Tuchotice a Roztěž, aby se přišli podívat a spolurozhodovat o této velké události jako je tato svatba, neb veselost, aby se navzájem všichni poznali a společnou prací této sloučené nové rodiny kráčeli stále vpřed. Je to událost významných rozměrů. Jestliže všichni členové budou mít pochopení a nezlomnou vůli pracovat poctivě a spravedlivě pro lepší život vesnice a celého našeho socialistického státu Československého. Netvoříme to jen pro nás, ale především pro příští pokolení, které převezme z našich rukou opratě rozjeté a natažené vpřed a budou pokračovat v našem započatém díle a k ještě lepším výsledkům příštích pokolení.

tuto schůzi zahájil okresní zástupce Vlad. Fidler, který přednesl úvodní slovo a potom předal další jednání soudruhu Josefů Šourkovi z Doubrav, který byl doposud předsedou JZD Tuchotice a po obsáhlejších výkladech o hospodaření jednotlivých družstev bylo přikročeno k volbám. Do tohoto nového sloučeného kolchozu jsou navrženi a odhlasováni tito funkcionáři:

*Národní výbor Vidice
Brandejský Josef z Vidic, předseda
Krtil Josef z Vidic, tajemník*

*Představenstvo JZD Vidice
Šourek Josef z Vidic, předseda JZD
Pružina z Vidic, místopředseda JZD
Zima Josef z Doubravy, skupinář
Novák Alois ze Staré Lhoty, člen
Jirsa Jiří z Vidic, člen
Bečán Josef z Vidic, člen
Herelová Božena z Roztěže, členka
Procházka František z Tuchotic, člen
Štolba Mir. z Roztěže, člen*

Účetní

*Sykáčková Hana za rostlinou výrobu
Procházková M. za živočišnou výrobu
Hála z Doubrav, vrchní účetní a pokladník*

Dozorčí komise

*Pelíšková Anna z Nové Lhoty
Herel z Vidic*

Revizní komise

*Hulat Jan z Tuchotic, předseda
Šanc Karel z Roztěže, člen
Černohlávek z Vidic, člen*

Agronom a skupináři

*Pružina z Vidic, agronom a skupinář
Slabý Fr. z Tuchotic, skupinář
Štolba Mir. z Roztěže, skupinář*

Zootechnik

*Zima z Doubrav, hlavní zootechnik
Brynych z Tuchotic, vepřové
Havlík z Vidic, hovězí*

Skladníci

*Procházka z Vidic
Pochobradský Č. z Roztěže*

Tak jsou zvolení a schválení navržení funkcionáři do sloučeného celku JZD Vidice, farma Tuchotice a Roztěž. Těmto zvoleným funkcionářům vkládají všichni členové družstva plnou důvěru, že nezklamou a budou se všemožně snažit, aby po sloučení vynaložili veškeré své vědomosti a tak pokračovali stále k lepším zítřkům našeho nového kolchozu. Po volbě a půlhodinové přestávce bylo podáváno občerstvení – srnčí s knedlíkem, černá káva, různé cukrářské výrobky, pivo.

Po přestávce bylo pokračováno dalším bodem programu ke kterému promluvil okresní zástupce Vl. Fidla o významu slučování atd. Pak se ujal slova předseda Národního výboru Vidice, soudruh Brandejský a poté měl delší proslov předseda JZD soudruh Šourek Josef. Promluvil k nově zvoleným funkcionářům a všem přítomným členům, o hospodaření doposud na všech třech družstev do sloučení, o stavu skotu, zásob, plnění předepsaných dodávek a o všem tom, čeho se týká správné vedení a hospodaření takového celku. Po delším proslovu předseda JZD, Josef Šourek, odpovídal na dotazy členů., kteří chtěli vysvětlení k některým problémům. Pozoruhodné bylo vystoupení soudruha Kmocha z Vidic, který při volbě funkcionářů se zdržoval hlasování. Ke konci poděkoval předseda JZD Josef Šourek za důvěru, kterou mu prokázali všichni přítomní osobním hlasem a přislíbil, že se bude snažit, jak jeho síly stačí, aby vše šlo k dobrým výsledkům a ke spokojenosti družstevnic a družstevníků. A nakonec, když to nestačím, tak to prostě složím a předám jinému, řekl. Tak asi o půl sedmé hodině bylo vše skončeno a jak znáte všichni, že po veselosti se chodí na kutě. Ale chyba lávky! Taková hromadná veselost významného charakteru se musí řádně oslavit a tak se přinášely debrecínské párky hořčicí, dalo se do pití a tancování a veselice

trvala až do bílého dne, že vrchní číšník byl tak uhoněný, že po té veselosti byl nucen jít k lékaři a ten mu dal penicilinové injekce, po kterých se mu odlehčilo. A tak vzpomíná mnohý ženich, neb nevěsta na tuto velkolepou událost, na zemědělskou svatbu, kterou bude mít stále ve své paměti. Nemyslete, že to bylo lehké, slepit tuto veselost dohromady. Tímto slepováním se zabývali někteří příslušní činitelé od nového roku a proběhlo mnoho schůzí kladných i záporných, tichých i bouřlivých a na konec nebylo žádného vyhnutí a museli se smířiti a jíti touto cestou, kterou si musí prošlapat k lepším zítřkům, do příští blízké budoucnosti.

Druhá spartakiáda od 23. června do 3. července roku 1960

Od poslední spartakiády, která se konala v roce 1955 na maninách v Praze, uplynulo pět let a píše se rok 1960. Tento sportovní stadion na Strahově byl o mnoho rozšířen a postaveny na všech čtyřech stranách rozsáhlé tribuny pro diváky, které byly denně úplně obsazeny a pojaly asi 250 tisíc diváků a ani nestačil rozsáhlý ohoz okolo cvičné plochy. Toto nové cvičiště pojalo na jedno vystoupení až 16.000 cvičenců. Velkolepá podívaná a nezapomenutelné dojmy si odnášeli všichni ti, kteří přihlíželi těmto všem vystoupením na pestrobarevné obrovské ploše.

Zima roku 1960 byla mírná, bez větších mrazů a bez větší sněhové přikrývky. Téměř po celý rok byly stále přepršky, vláhy bylo nadbytek, takže práce v polích byla neustále zdržována, což se projevilo při sklizni okopanin. Obilí mělo dobrý výnos, brambory následkem mokra se nevydařily, zarostly travou a proto se jich málo sklídilo. Zato řepa cukrová se po mnoha letech vydařila a bylo jí nad průměr – 350 až 400 q z hektaru, takže cukrovary byly zajištěny s kampaní ještě do poloviny ledna roku 1961. Sena se špatně sušila, otava na tom byla ještě hůře, neb následkem neustále nepříznivého počasí zůstalo mnoho otavy neposekané a co bylo posekáno, tak ve velké většino shnilo buď v kupách, neb ještě naležato. Kukuřice se vydařila jak ke krmení, tak na siláž na zimu. Ovoce v tomto roce bylo nad průměr, takže šlo špatně na odbyt. Pod stromy bylo toho napadáno, že žádný ani o to nestál a tak si mohl každý nasbírat kdekoliv co chtěl. Kdo měl krávu, tak to strouhal do nápoje, nebo krmil králíky. Ovoce také následkem mokra hodně hnilo. Cena 1,- - 1,50 – 2,- korun. Též průměrná byla úroda ořechů, jenomže měly málo sluníčka a tak se špatně sušily a sýkorky měly mnoho práce s obracením, veverka letos nebyly k vidění. Vánoce byly též na blátě a tak jdeme vstříc novému roku, který nám dá lepší pohodu, než ten předešlý, doufejme.

Výročnice

Výroční valná hromada sloučeného družstva, konaná dne 19. února roku 1961 v sále pohostinství Lázně Rožtěž. Na tuto schůzi byli svoláni všichni členové JZD Vidice na 9 hodinu dopoledne. Tuto schůzi zahájil o 10 hodině předseda JZD s. Josef Šourek. Především přivítal všechny přítomné delegáty z Okresního národního výboru a ze Státní spořitelny v Kutné Hoře a všechny přítomné družstevnice a družstevníky a všichni vzpomněli minutou tich na pět členů, kteří odešli v roce 1960 tam, odkud není návratu.

Řídící učitel, s. Josef Pařez se svou nacvičenou skupinou žáků, pionýrů a pionýrek v tuchoticích, předvedl sborové písně, různé básně a říkánky od jednotlivých pionýrů a pionýrek, které se všem přítomným velice a nadmíru zamlouvaly, což se projevilo velkým

potleskem celého publika. Maminky a tatínkové těch dětí, se spokojeně usmívali a s láskou hleděli na své malé jiskřičky, jak pod vedením soudruha řídicího jejich rozum se rozvíjí do příštích let budování nové společnosti.

Bylo překročeno k dalšímu bodu, kdy předseda s. Šourek Josef přednesl obsáhlejší přehled o hospodaření v roce 1960. Zdůraznil, že v některých odvětvích jsme splnili, ba i překročili plánovaný úkol. Někde byly ještě nedostatky, což musí všichni členové družstva vzít na vědomí a všemožně se činit o ještě větší aktivizaci pro povznesení této sloučené rodiny. Dále promluvil s. Novák z Vidic o dalších plánech ze stavebního oboru, naplánovaných na rok 1961 a o nákupu dalších nových strojů, které jsou nezbytně třeba pro rychlé zvládnutí všech prací a ulehčení všence všech těžkých pracích v zemědělství. Dále byl na pořadu předseda revizní komise, soudruh Jan Hylas, který přečetl své kladné i záporné nálezy, týkající se sloučeného družstva.

Potom se přihlásil o slovo jeden přítomný soudruh ze zemědělského oddělení u Národního výboru v Kutné Hoře. Tento soudruh připomínal hlavně nedostatky týkající se zvyšování úrodnosti půdy a jaké možnosti jsou dosažitelné, aby ta půda dávala stále větší a větší úrodu, abychom v budoucnu měli možnost plně zásobovat náš stále početnější vzrůstající československý lid. Nedostatků v zemědělství máme ještě mnoho, sice se toho hodně naplánuje, ale jestli se vše splní, to je sázka, neb to není jako v průmyslu. V zemědělství máme co dělat se živou hmotou, to všechno potřebuje slunce, vzduch, vláhu, a to vše potřebuje vždy v pravý čas svého vývoje a když to selže, tak je z toho velký mínus, nebo úplná ztráta. Kdyby bylo vše na elektriku v zemědělství tak, jak to mají v průmyslu, to by bylo vše docela jiné. Zmáčknout vypínač, aby přšelo a naopak, zas aby bylo hezky, to by se to hospodařilo. No, musíme si vypomáhat jiným způsobem, vždy jak jen trochu možno, využívat příznivé tendence a rvát se mnohdy s tím, jak se říká, čertovským počasím. Vypomáhat si všemi směry k větším výnosům práškováním, kompostováním, různými postřiky proti plevelům, plečkováním atd. atd. Prostě vše pozorovat, co tohle, co tam, neb ono by mělo býti, aby to mělo účinek k vyšší výnosnosti jak v rostlinné, tak i živočišné výrobě společného družstva. Dalo by se mnoho polemizovat o těch všech problémech v hospodaření tak, jak řekl s. ze zemědělského odboru při Národním výboru v Kutné Hoře a přál mnoho úspěchů všem funkcionářům, družstevníkům a družstevnicím v našem družstvu do příštích let mnoho zdaru.

Neuvádím podrobné zprávy o hospodaření, jen stručně zaznamenávám, že pracovní jednotka v prvním roce sloučeného družstva dosáhla 20,- Kčs, mimo naturálií na pracovní a záhumenkové hospodářství každého družstevníka. Toto sloučené družstvo v nynější době hospodaří na přibližně 835 ha veškeré půdy.

Nastala půl hodinová přestávka a podávalo se občerstvení – polévka, vepřová pečeně a fašírka, černá káva, pivo limonáda a jiné nápoje. Cukrářského zboží bylo dostatek, na každém stole byla miska vyrovnaného čajového pečiva. Po přestávce bylo pokračováno a předčítán plán rozvoje na rok 1961, kdy se má dosáhnout o osm procent vyšší výroba v tomto sceleném družstvu. Na nákup dalších strojů, na výstavbu pro rok 1961 bylo pamatováno peněžní částkou okolo dvou milionů korun. Po dalších pohovorech byl ukončen program o rozvoji našeho družstva a bylo překročeno k proplácení doplatků, na které se každý, neb každá práce schopná síla zúčastnila na tomto společném díle. Potom byla podávána večeře – řízky a svíčková.

Celá tato merenda se ukončila veselící a tancem a tancovalo se dlouho do noci. Mnohý si v té kuráži vzpomněl na svůj bank a sáhl na kapsu, kterou měl pod vestou na svém srdci, jestli

mu ta spořitelní knížka nevyskočila ven. Zaradoval se a popadl příkrývku na hlavu a uháněl domů o závod, aby měl svůj poklad v bezpečí, pod dohledem a ochranou dalších členů rodiny. A někteří členové vzpomínají na první valnou hromadu sloučeného družstva s veselou tváří a spokojeností do příštího vývoje dalšího hospodaření. Někteří nebyli nadšeni a proto zůstali v ústranní, nechtíce se vystavovat pozornosti a pohledům na ně upřených a kriticky, ne zrovna chvalitebně smýšlejících. Těžko je být poručíkem, když voják nechce poslouchat a těžko cvičit starého nevojáka, když nemá žádnou kázeň a to se projevuje u některých členů v našem družstvu v současné době.

Rok 1961

Na začátku tohoto roku bylo v Roztěži a Lhotách 6 automobilů, 18 motorek různých typů a motokol, 41 rozhlasových přijímačů a 10 televizorů.

Družice tábora míru

Dne 2. února roku 1961 byla vypuštěna další družice Země v Sovětech za účelem dalšího vědeckého bádání pro přípravu posláni člověka do kosmického prostoru. Tato několika stupňová raketa svou vahou předčila všechna dosud vypuštěná tělesa do kosmického prostoru. Tato družice vážila 6.500 kg a svou obrovskou vahou zajistila obdiv astronautům Sovětského svazu po celém světě. Jak daleko již pokročila astronautika u těchto průkopníků myšlenky pokroku vědy do neznámých dálek vesmírného prostoru. Další taková tělesa tito vědci plánují a budou pokračováním ještě větších a spolehlivějších, s možností návratu zpět na naši Zemi. Doufáme, že se jim to podaří, ale my to již vidět nebudeme, neb léta jdou rychle kupředu a nikoliv zpátky.

Dne 12. února roku 1961 byla v Sovětském svazu vypuštěna další meziplanetární stanice. Tato opět těžká vícestupňová raketa byla vypuštěna směrem k Venuši, která je od naší Země vzdálena okolo padesáti milionů km a raketa letí rychlostí 11 km za vteřinu. Tato meziplanetární stanice má podle výpočtů dosáhnou oblasti stratosféry, kde se zadní část rakety oddělí od stanice. Tak stručně zaznamenávám let meziplanetárních raket.

Soudci z lidu

Národní shromáždění Československé socialistické republiky schválilo zákon o Místních lidových soudech dne 18. dubna roku 1961. Uvádím několik slov předběžně o působení Místních lidových soudů.

Existence Místních lidových soudů nesmí za žádných okolností vést k oslabení výchovné činnosti Národních výborů. Provinilý občan, který se dopustí závažnějšího provinění bude postaven před Místní lidový soud."

Mezi místními lidovými soudy, národními výbory a společenskými organizacemi musí být vztahy úzké a soudružské spolupráce. Jejich výchovné působení se bude vzájemně doplňovat a ve svém celku vytvářet zdravé prostředí, ve kterém se nebude dařit těm, kdož narušují naši socialistickou morálku a pořádek. Za tím účelem konané volby dne 3. prosince roku 1961 v Lázních v Roztěži a byli navrženi obvodní volební komisi, ve které předsedala Blažena Douděrová s tajemníkem obvodní volební komise Františkem Kopáčkem z Malešova.

*Arnošt Antonín, 39 let, polesný v Roztěži
Zdeňková Růžena, 41 let, členka JZD Malešov
Pross Květoslav, 32 let, dělník Malešov
Bajzová Marta, 42 let, členka JZD Malešov*

Tito navržený kandidáti jako soudci z lidu v obvodu č. 12 byli dne 3. prosince roku 1961 zvoleni a vedle svého zaměstnání budou vykonávat a vychovávat občany důslednějším principům socialistické morálky. Postavení soudců z povolání i těch, kteří tuto funkci vykonávají vedle svého povolání, je zcela rovnocenné. Rovněž i pojmenování je jednotné – soudce.

4 č.p. v Roztěži opraveno v roce 1961, nový vrch, krytina tašky

Zima v roce 1960 – 1961

byla celkem mírná, až dne 23. ledna do konce měsíce bylo několik větších mrazů, potom stále pěkně střídavě mírné oblačné počasí, s častými přeháňkami.

Tyto časté přeháňky pokračovaly až do jara a zdržovaly polní práce a napomáhaly růstu různých problémů. Přes všechny tyto nepříjemné přírodní překážky bylo obilí v dobrém stavu. Senoseč pokračovala pomalu a musela se vystihnout doba, aby se něco suchého mohlo dostat pod střechu.

Horší to bylo s okopaninami, neb cukrová řepa měla od začátku podlomený růst jedinců a stále přepršky a chladné počasí zdržovalo růst této plodiny, takže výnos byl ubohý, nebyl takový, jak bylo plánováno. Co se týče brambor, to bylo ještě horší, neb neměly všechno to, co potřebují a proto zarostly plevelem a nenarostly a sklizeň byla malá a výnos byl ubohý.

Co se týče ovoce v Roztěži bylo normální, ale mnoho toho spadlo a moc hnulo. Odbyt na ovoce byl velký, takže každý mohl vše prodat, 1 kg za 2-3,- Kčs, neb úroda ovoce v republice byla minimální. Hrušek a ořechů v Roztěži bylo málo a švestek bylo dosti, ale hodně jich spadalo, neb špatná organizace výkupních center byla někde pod kritiku.

21 č.p. v Roztěži bylo prodáno a koupil jej Mysliveček z Chlístovic v roce 1961

16 a 17 č.p. v Roztěži, přístavba přístřešku ke stodole na hospodářské stroje, nová krytina na kolnu-eternit a stavba nového teletníku u panelů na jižní straně stodoly.

Kaplička v Roztěži

na malé stráni, pokrytá šindelem, byla již v takovém stavu, že zatékalo při deštivém počasí a tím byla ohrožena klenba. Za přispění státu a všech věřících byla podniknuta akce, aby střecha byla nahrazena jinou krytinou. To se stalo v roce 1961 a střecha byla nahrazena krytinou plechovou a tím byla zabezpečena stará kulturní památka v naší Roztěži.

Výroční valná hromada

sloučeného družstva Vidice, Roztěž, Tuchotice se konala dne 15. února 1962. Jako řádný člen družstva od založení a přispění svým majetkem pro družstevní myšlenku a hospodaření na scelených lánech k velkovýrobě, nebyl jsem již na tuto valnou hromadu pozván. Dokud člověk může pracovat, tak je o něj velký zájem a když zestárne a vše ho opouští, upadá v zapomenutí a ta láska, jak se říká k bližnímu, zmizí.

Pracoval jsem dle schopností všude, kde bylo třeba a byl jsem činným družstevníkem po celou dobu, do 78. roku svého věku. Jak rychle člověk stárne, tak síly kvapem ubývá a člověk se cítí osamocen a opuštěn i od těch, s kterými společně pracoval na scelených lánech v Jednotném zemědělském družstvu.

Staří upracovaní odcházejí na odpočinek a mladí nastupují na jejich místa, aby pokračovali v další práci a dobývali z té matičky země chléb pro všechny naše bratry.

Přeji vám všem družstevníkům a družstevnicím mnoho zdaru k plné mechanizaci všech prací, aby se vyplnilo vše slibované k ulehčení všech prací v zemědělství. My jsme se jen těšili, ale vy se toho snad dočkáte v příštích letech budovatelské práce. Jiného nemohu napsat o zmíněné valné hromadě, jelikož jsem nebyl přítomen a tím končím těmito řádky, které se někdy dotknou v hlubinách duše člověka, který měl rád lidi a cítil s nimi všechny radosti a strasti v době dobré i zlé.

Dne 6. dubna roku 1962 byla vypuštěna SSSR druhá družice, která kolem naší planety obíhá ve výšce 1.000 – 1.600 km pro průzkum meziplanetárního prostoru v těchto výškách.

Výstavba teletníku

pro 160 kusů telat JZD v Roztěži, kterou provádí zaměstnanci Okresního stavebního podniku v Kutné Hoře. Tato stavba se provádí brigádnicky novým způsobem za použití monolitických prefabrikátů ve tvaru krákorce. Tato stavba, která se provádí jako první na zkoušku, má především tu výhodu, že je stavěna bez podpěrných sloupů ve stáji.

Tato stavba je stavěna na hlubokou podestýlku a s výběhem. Okolo budov zřízeny pastvinářské dílce na kůlech opatřených měděným drátem, do kterého se po dobu výběhu telat pustí elektrický proud tak, že když se dotknou telata tohoto drátu, dostanou malou ranku a po druhé již k tomu nejdou. Tento teletník je bez mechanizace, hnůj se musí občas vyvážet a krmení se musí též obstarávat pomocí traktoru. Dne 15. října roku 1962 se tam soustředila všechna telata, na jednu stranu malá a na druhou větší. Na křižovatce cesty do červinek a třešňové aleje, do zámku do bažantnice je postavena vodárna, která zásobuje vodou tento teletník.

23 č.p. *V roce 1962 koupil Antonín Kolář od souseda Josefa Opaska, čp. 8, část zahrady, kterou si ohradil drátěným pletivem, takže má nyní toto číslo kousek pozemku při svém obydlí.*

Zima v roce 1961 – 1962

Leden začíná mírným počasím a slabě sněžilo, střídavě teplo až do 27. ledna, nato přišlo zhoršení počasí, několik mrazíků nad 10 stupňů a od 2. do 7. února menší mrazíky, do 11. obleva a od 12. následovalo mírné přeháňkové počasí, střídavě okolo 5 stupňů mrazu, které potrvало až do 29. března.

Od 30. března nastalo střídavě teplé počasí s častými přeháňkami, které se udržovalo po celé léto s výjimkou polovice června s několika dny 28 až 31 stupni horka s malými přeháňkami, které udržovaly okopaniny při životě.

V měsíci září přišla menší sprcha, která oživila okopaniny do té míry, že alespoň ta řepa zvedla uši a měla naději k dalšímu životu. Co se týče úrody obilí, bylo dosti dobré, ale přišlo na to, na jakém bylo pozemku naseto a celkově byla sklizeň dobrá a dala uspokojivou sýpku po hektaru. V tomto roce bylo všechno následkem nepříznivého počasí takřka o jeden měsíc zpožděno, tak i sena byla opožděná a měla skrovný výnos.

Řepa následkem špatného počasí se neurodila a měla ubohý výnos a brambory nebyly na tom lépe. Co se týče ovoce, v tomto roce bylo v Roztěži poloviční kvantum oproti minulému roku. Cena ovoce se pohybovala okolo 2 – 3,- Kčs za 1 kg, ale to muselo být jedno jablko jako druhé, bez kazu jako namalované, jinak dostal 1,- Kčs za 1 kg a v obchodě prodávali to samé za 4 – 6,- Kčs a to ostatní šlo do šrotu na ovocná vína za 60 haléřů 1 kg. Hrušek bylo dosti a stálo 1 kg 1,- Kčs. Švestek mnoho nebylo a nebyl o ně ani velký zájem.

Dne 16. března roku 1962 byla vypuštěna v Sovětském svazu na oběžnou dráhu kolem Země družice do výše 250 – 900 km. Tato družice je vybavena různými přístroji k zjišťování dosud nezjištěných tajů proudění ve velkých výškách a různých elementů, které by mohly mít vliv při setkání příštích letů z naší planety na některou jinou planetu naší sluneční soustavy. Tak se nejprve musí prozkoumat meziplanetární prostor pro zjištění bezpečnosti příštích astronautů. Těchto umělých družic Sovětský svaz v nejbližší době vypustí do planetárního prostoru celou sérii.

Autobusová linka

byla v roce 1962 zahájena a spojuje tyto obce – Zdeslavice, Chlístovice, Chroustkov, Albrechtice, Roztěž, Novou Lhotu, Malešov, Křesetice, Poličan, Kutnou Horu. Autobus sváží školní děti a lidi do zaměstnání a zpět. Zastávka v Roztěži je u Jednoty.

Lidé, život, doba

Jak si vzpomínáme na léta 1950, když se zakládalo JZD v Roztěži a na těch deset uplynulých let, jak se vše rychle měnilo a stále mění. Vzpomínám, jak zakladatelé družstva, novináři toho času na zdejším zámku obcházeli několikrát po všech číslech a verbovali do družstva v obci Roztěž.

Nemyslete si, že to bylo lehké sednout honem na lákadlo, to dalo mnoho přemýšlení, než se člověk odhodlal a vstoupil do tohoto spolku. Člověk měl již zkušenosti z dob minulých, že když jsou jen dva ve spolku, že to za nic nestojí, natož celá obec. Jak obcházeli od čísla k číslu vychvalovali, jak to bude hezké na velkých lánech hospodařit a slibovali různé výhody jak to budeme mít jako členové jednotného zemědělského družstva v Roztěži, hezké.

Pomocí různých strojů a mechanizace ušetří mnoho namáhavé práce a zvláště ženské budou mít ulehčení v práci. Odvede se kontingent, nechá se obilí na setí, ke krmení dobytka a drůbeže, dostane každý zaplacen za odpracované jednotky a k tomu určité množství naturálií, podle počtu odpracovaných jednotek a co mu zbude, o to se budeme společně dělit!!? Abych to neprodlužoval, na ten přebytek čekáme do dneška, nemáme po deseti letech proplacený dobytek, který jsme každý do družstva vložil a též i stroje, aby se mohlo družstvo rozmáhat a rozvíjet do příštích let.

Tak se toho moc naslibovalo a málo splnilo a tak vidíme na jakých základech se vše vybudovalo. Říká se, že když někdo něco slibuje a nesplní, je lhář a kdo klame, to je podvodník a prospěchář - s pokryteckým nátěrem nalákat lid do pasti a pastičku sklapanout a nepustit zpět.

Nechme to stranou a vezmeme to od začátku, přibližně tak, jak to postupovalo. Každý družstevník dostal hektarovou záhumenku, to znamená, že dostal ornou půdu, sám si ji obdělával podle svého vlastního plánu. Mohl si tam pěstovat co chtěl podle svého uvážení, zkrátka to, co potřeboval pro svoje hospodářstvíčko co mu ještě prozatím zbylo. Abych podotkl, že si mohl držet dobytka a drůbeže co mohl uživit. Toto svoje malé hospodářstvíčko si obdělával ve dnech volna, když neměl zaměstnání v družstvu, neb večer a v neděli, tak podobně jako za časů roboty v neblahé době v první polovině osmnáctého století a před. Mimo toho dostal z družstva, podle odpracovaných jednotek, určité množství obilí a okopanin. Nemohl si tedy nikdo naříkat na nedostatek a bídu, každý měl všeho dost, až na tu radost ze života, která mu nedá spát a vzpomíná na dřívější své malé království, na kterém byl svým pánem a pracoval a činil se pro sebe, též i pro všechny lidi, kteří neměli hospodářství na vesnici i ve městech. Každý si mohl koupit co chtěl, kdy chtěl a stále bylo vše na skladě v každém množství a všude po celý rok. Někdo namítne, že si nemohl každý dovolit koupit.

Kdo chtěl pracovat, tak si dovedl práci najít a když neměl tolik, aby si mohl to, na co mu nezbývalo, dovedl se uskromnit a byl také spokojen více než některý v současné době.

Jsou různé problémy, ale vraťme se zase do družstevní rodiny, jak to pokračovalo do dalšího vývoje družstevní myšlenky. Jak svět se točí a lidé stále se ženou různým směrem, jedni tak a druzí jinak a každý si myslí, že je tím nejspravedlivějším a nejpoctivějším člověkem, ale není tomu tak, jsou různí lidé, kteří mají jiné názory pro všechny a někteří pro svůj vlastní prospěch a pro mamon, co možná nejvíce ukrojit z toho velkého bochníku pro svoji osobu. Tak jsme několik roků hospodařili k zdánlivé spokojenosti, až na některé závidí hodné elementy, které záviděli družstevníkům záhumenkové hospodářství a zavádějící i toho krmníka, kterého si družstevník s námahou vypěstoval místo odpočinku, když jiní, v jiných oborech, se věnují zahálce.

Tak začaly různé mozky pracovat a slibovaný blahobyt se začal družstevníkům nenápadně odbourávat pomalounku jistou cestou, aby nezakopl a co možná, aby bylo uskutečněno vše podle plánu, do kterého nemá nikdo vidět, to ukáže až praxe, to vše provést a podřídit se celému pokrokovému řízení do budoucna.

A tak každý poslušně plní příkaz doby a neúnavně pracuje na scelených lánech, ani nevzpomíná na krumpolec, který ho dost často tlačil a zařezával se neustále hlouběji do myslí současného života. Lidé si zvyknou na všechno i na ten život v družstvu, kde panuje mnoho závidí a nenávisti, ale to zatím nechme stranou a pokračujme k další etapě družstevního společenství.

Když jsme se trochu uklidnili a měli jsme trochu uspokojující myšlenky, přišly zase jisté elementy na to, že se máme ještě moc dobře a že žijeme v blahobytu a proto se stále pracovalo na tom, jak by se měl ten již tak odbouraný život vesnice podstatně snížit. Přišlo se zase na to, že by se záhumenkové hospodářství mělo snížit. Skutečnost byla taková, že se záhumenka uřízla na polovic, že družstevníci více budou dbáti o společné družstevní hospodaření a budou pilněji chodit do práce pro společnou věc družstevní myšlenky. Tak se hospodařila na menším záhumenkovém hospodářství ku zvětšení plochy družstevní. Tak se stalo, že z hektarové výměry klesla záhumenka na 50 arů. To víte, že hlaholu bylo mezi družstevníky a skřípání zubů, který nějaký ještě měl, mumlání a skuhrání, takže celá obec byla rozrušena, že lidé přestali věřit jeden druhému a společenský život v obci, narušený různými událostmi, pomalu mizel a zapadal do temnot neznámých končin v minulosti.

A tak se stále poslušně táhneme dál do tajů budoucnosti, k slibovanému ráji, který my už ne, ale příští pokolení se má dožít nového a lepšího života na této planetě. Kdo měl potah ve svých rukou, tomu se ta záhumenka lehko a dobře obdělala, jen na to obětoval svoji práci tak, aby tam něco vyrostlo. Kdo ale potah neměl, ten již to měl horší, neb byl nucen někoho požádati, aby mu to políčko obdělal, ovšem ne zadarmo, dostal pěkně zaplaceno a ta práce již nebyla taková, jako když si to udělal pro sebe, to je samozřejmé. Jelikož se nedostávalo pracovních sil, bylo nutné nějakým způsobem ty pracovní síly nahradit. Tak se zase přišlo s návrhem, kdo si tu záhumenku bude obdělávat sám, neb si ji dá na výnos, to znamená, že dostal podle výnosu té plodiny, po odečtení práce a hnojiva tolik, kolik arů si nechal na tu neb onu plodinu. Někteří si to dali na výnos a někteří si ponechali záhumenku dál. Tak se museli záhumenky zase přeměřovat a soustředit k sobě ty na výnos a odděleně ty, co si je ještě ponechali dál.

Asi za dva roky byli všichni nuceni přistoupit na výnos a nemusel se nikdo starat kdy a jak svoji záhumenku obdělá a sklídí. Jelikož pro některé elementy ta záhumenka byla 50 arů ještě velká, tak přišli na to, aby se ta záhumenka zase snížila na 30 arů včetně své zahrady. Na příklad, kdo měl 30 arů zahrady, tak neostal záhumenku, naturálie žádné, jenom na pracovní jednotky již tak snížené kvantum.

Následkem těchto změn na úkor družstevníků se snížila družstevní morálka a družstevníci pracovali jen tak, že to byla jejich povinnost a neměli zájem na tom společném hospodaření. Různí lidé, různý mozek, jak to vidíme. Někteří by se snažili, ale když vidí lajdáctví toho druhého, tak se také okřčuje a neví jak sám by se měl zachovat a jaký postoj by měl zaujmout k družstevní myšlence. Neustále přemýšlí a nakonec ví, že se nedá nic dělat a že to je jeho povinnost pracovat a dobývat chléb pro všechny. A tak vidíme jak si mnozí družstevníci z nedostatků k lepšímu živobytí, obzvláště tam, kde mají více dětí a říkají si z cizího krev neteče přitom zapomínají, že berou sami sobě. to už je výchovou lidí, kteří nemohou odolat a každá malá částka se hodí k dobru pro jeho již tak ochuzenou domácnost.

Někteří družstevníci jsou uznalí, cítí s lidmi přestárlými, kteří si nemůžou již udělat tu jednotku a souhlasí s tím metrákem pšenice pro ty slepice, z kterých má dáti také vajíčka pro veřejné zásobování. Jsou ale také mladí lidé, kteří vydělají až patnáct i více centů obilí a bohužel nemůžou uživit starou babičku, takže požadují pro ni také to kvantum, aby mohla býti živa. Je to směšné a poctivý člověk by se za to styděl, mít všeho dost a ještě požadovat od družstva to, bez čeho by se mohl leckdo obejít. A tak řekne, když ne všem, tak žádnému.

Tak vyjadřuje skrytost svého vnitřního svědomí a ukazuje tu lásku člověka k člověku. Pokud nebude panovat opravdová láska k bližnímu, pak celý svět bude kráčet do záhuby.

Každý si musí uvědomit, že bude jednou starý, neví co na něj může přijít a co na něj čeká za rok a možná zítra. To žádný nevíme, ale každý se něčeho dočkáme. Staří důchodci v zemědělství nemají almužnu velkou, musí si to vypočítat, aby s tím vyšel a vzpomene na skromnost svého mládí a vzpomene si jak staří lidé dovedli se uskromnit a byli šťastní, spokojení a nereptali. Jeden vypomáhal druhému, spokojeně žili prostým venkovským životem. Teď každý sebemenší hospodář s malou výměrou půdy je považován za vykořisťovatele a tak mu stačí od sto devadesáti do tří set korun. Ten, který za svého života se dřel pro všechny. Na druhé straně někteří neměli žádné namáhavé práce a žili v přepychu a důchod mají přes tisíc korun měsíčně.

Nezávidíme to nikomu, ale také vidíme, jaká spravedlnosti a rovnost panuje v současné době v lidské společnosti po celém světě. Přítomnost musíme vynechat, neb jak se rozhlédneme po širém hrbatém světě jak je vše v neustálém varu, každou minutu může vzniknout výbuch a vznikne požár, který nikdo neuhásí až sám vzplane a nastane mrtvé ticho, v kterém se budou ještě houpat zbytky z nešťastné události na naší planetě. Nechceme válku, chceme žít v míru s celým světem, se všemi národy a přejeme si, aby láska k bližnímu zasáhla každé srdce, aby člověk k člověku byl bratrem a ne vlkem, aby jeden druhého miloval opravdovou láskou tak, jak se od křesťana očekává.

21 č.p. Roku 1962 v květnu, koupil od Myslivečka z Chlístovic Růžička z Chroustkova a přistěhoval se do tohoto čísla. Byl členem JZD a za nějaký den po přestěhování začal pracovat v družstvu. Z nezjištěných důvodů si vzpomněl na svoje rodné bydliště a v odpoledních hodinách odešel do Chroustkova, kde byl nalezen ve večerních hodinách v chlévě oběšený. Proč spáchal tento čin si vzal s sebou na věčnost. Budiž mu ta země lehkou, měl ji rád a kryje ho na hřbitově v Chlístovicích.

9 č.p. v roce 1962 byla rozbourána stodola ve dvoře tohoto čísla

Zima v roce 1962 – 1963

Tato zima začala již od polovice listopadu mírnými mrazíky a mírným sněžením před vánočními svátky. Leden začíná -8 až -10°C, od 11.do 22. února -5 až -6 °C, nato od 6. března stále denně střídavě okolo -17 až -20°C a dál se pohybovala teplota střídavě -1 až -6°C. Tato mrazivá kalamita, která zasáhla takřka celou západní Evropu, nadělala mnoho škod v národním hospodářství. Též sněhové vánice, které často se přeháněly přes některá území a někde byly dvoumetrové závěje nadělaly takovou kalamitu, že vlakové soupravy nemohly jezdit a tím se zdržoval provoz a celý hospodářský potenciál byl ochromen zásobování uhlím pro nedostatek vagonů bylo ochromeno všude tam, kde nejvíce bylo třeba.

Mnozí lidé neměli čím topit a uhlí nemohli dostat, takže zakoušeli zimu ve svém bytě a to bylo, jak se říká, rodinné teplo v této mrazivé kalamitě. Následkem malých srážek během roku bylo málo vody, která chyběla všude tam, kde jí bylo nejvíce třeba. Vodní elektrárny následkem nedostatku vody byly nuceny omezit výrobu elektrického proudu a někde dokonce zastavit provoz. Tepelné elektrárny s malým přísunem uhlí neměly to o mnoho lepší.

Vláda oznámila, že se musí co nejvíce šetřit elektrickou energií a vyzývala všechny občany, aby se nemusela přerušovat spotřeba proudu, aby každý omezil spotřebu energie a

neměl zbytečně zapojeny elektrické spotřebiče. Lidí vzali vše na vědomí a většina uposlechla této výzvy, takže vše probíhalo uspokojivě po celou dobu této zimní kalamity.

Teď máme konec března, kdy již polní práce měly být v plném proudu a ještě ke všemu napadlo nového sněhu tak, že není brzká naděje vyjet do polí.

Od 5. do 14. března se udržovala teplota na nule, ale od 15. do 25. března zase byly menší mrazy, od 25. do 31. března mírně se oteplilo. Od 1. do 6. dubna byly mírné noční mrazíky a 11. dubna přišla první bouřka s krátkým deštěm. Do konce dubna bylo chladné počasí s několika nepatrnými srážkami, takže je půda stále suchá a čeká na vydatnější srážky, aby rostlinná výroba mohla splnit svůj předepsaný úkol a tak zajišťovala odstranit dosud neblahé fronty stojící před obchody a čekající na zboží, kterého je stále nedostatek a lidské žaludky jsou neustále náročnější.

Měsíc květen probíhal do polovice chladným počasím a s několika nepatrnými srážkami, doprovázenými menší bouřkou. Na polích se pracuje v neustálém chvatu, aby se odstranilo všechno to velké zpoždění, zaviněné nepříznivým počasím během celého zimního období. V druhé polovině května se dosazují brambory a vedle jiných prací se již okopává řepa a mák.

V červnu bylo střídavě teplé počasí a 11. přišel vydatný déšť a 15. přímo plavák. Nato následovalo stále teplé počasí 18 - 20°C a 28. dostoupila teplota až 30°C. V červenci stále teplé počasí, teplota 22 - 28°C, nadále teplo a sucho. Od 24. července teplota střídavě se udržuje od 30 - 32°C až do 7. srpna, nato následuje mírnější teplé počasí a 29. - 30. srpna deštivo.

V září pěkné suché počasí, ojediněle s nepatrnou srážkou, to pokračuje i v měsíci říjnu. Měsíc listopad příznivě proběhl, takže polní práce se úspěšně dokončují.

Úroda v roce 1963 byla nad normální jak obilí, tak brambor a též řepa vzdor suchému počasí po celou vegetaci byla pěkně urostlá.

Co se týče ovoce všeho druhu, bylo ho dosti a šlo skvěle na odbyt, takže Jednota v Roztěži měla co vykupovat a moštárny a zavařovány měly toho tolik, že to nestačily zpracovávat. Prosinec roku 1963 byl od začátku studený, stále mrzlo, teplota se pohybovala okolo -10, ojediněle -16 až -18°C, mrzlo na sucho a to vydrželo do konce měsíce.

Zima roku 1963 – 1964

V prosinci bylo několik menších mrazíků a ke konci napadlo trochu sněhu, takže byly vánoce na ledě. Leden začíná být studený, nebo od 1. do 18. ledna je stále okolo -10 až -15°C a to až do 3. února, kdy přišla obleva, nato střídavě menší mrazy až do 12. února, pak několik větších mrazů, až 29. klesla teplota na nulu, nadále střídavě mrzne až do 21. března, kdy nastalo již jarní pěkné počasí. V dubnu, květnu a červnu, až na několik nepatrných srážek, pěkné počasí. V červenci krásné teplé počasí, ojediněle oblačno, teplota okolo 30°C, vedro. V srpnu teplé počasí a stále sucho.

Úroda v roce 1964, vzdor velkému suchu, byla uspokojující, výnosy byly dobré, brambor bylo dosti, též i řepa cukrová se vzpamatovala a dala slušný výnos. Sena následkem sucha bylo poskrovnu a lehko se sušilo. Ovoce zde letos bylo pod průměr a vše se prodalo, neb zdejší Jednota to neustále odebírala. Jablka letní vykupovala za 1,20 Kč, zimní za 1,50 – 1,80 Kčs a hrušky pokorně za 1 kg.

*O pořádek pilně dbej
ujdeš zmatku na statku
se zdarem vždy hospodaří
kdo má všechno v pořádku*

Volba prezidenta

Plenární zasedání Národního shromáždění v historickém Vladislavském sálu na Pražském hradu v pátek 12. listopadu roku 1964 za přítomnosti všech 294 poslanců dotvrzují, že volba soudruha prezidenta Antonína Novotného byla jednomyslná.

Předseda Národního shromáždění B. Laštovička v tomto slavnostním okamžiku, při neutuchající bouři potlesku výsledek potvrzuje.

Nad budovou Vladislavského sálu stoupá na stožár státní vlajka, která oznamuje, že prezident Československé socialistické republiky, soudruh Antonín Novotný byl zvolen již po druhé a tím přebírá tu největší zodpovědnost v naší Československé socialistické republice.

11 č.p. *V roce 1964 byla rozbourána stodola a veškerého materiálu bylo použito na obnovu domovního bydlení*

Lidstvo zná cenu života

Již dvacet let uplynulo od konce druhé světové války. Neradi si připomínáme tu nejstrašnější dobu v dějinách lidstva, kterou páchali lidé hitlerovského režimu v Německu.

Před dvaceti lety, 27. ledna 1945 osvobodila sovětská vojska vyhlazovací nacistické tábory, ony smutně proslulé továrny na smrt.

8 č.p. *majitel Josef Opasek, št.kp v.v., vdovec, odstěhoval se dne 15. března roku 1965 ke své dceři do Kutné Hory. Toto číslo popisné bylo prodáno a koupil jej Ed. Hála z čp. 4 za 40.000,- Kčs pro svoji dceru, která se provdala za synovce Opaska z Košic, bratra bývalého majitele Opaska Josefa z Roztěže. Takže jméno majitele zůstalo v tomto čísle nadále v pokrevním pokolení.*

1 č.p. *Zámek, již po několik roků se zde školí 10 – 15 členů černé rasy různých afrických národů, který po vyškolení nastoupí na školu 7. listopadu v Praze. Po několika letech studia se vrátí zpět do svých domovů, aby mohli uplatňovat své, u nás nabyté zkušenosti, které každý získal teoreticky i prakticky v naší ČSSR.*

V roce 1965 byla vybudována asfaltová bezprašná silnice od Přítoky přes Bylany, Lhotu, Roztěž a připojení na bezprašnou silnici Malešov – Košice.

Uvažuje se o plánech Kutnohorského moře, která má vzniknout a zaplavit celé údolí Vrchlice od Rabštejnky až k Malešovu.

První vysílací stanice na Měsíci

Ve čtvrtek dne 3. února roku 1966 v 19 hodin 45 minut přistála měkce na měsíčním povrchu první meziplanetární automatická stanice Luna 9. Tato sovětská meziplanetární stanice, která odstartovala ze sovětského kosmodromu v pondělí 31. ledna, je tak první vědeckou laboratorní, řízenou na Měsíci člověkem.

Sovětským vědcům se podařilo úspěšně realizovat jednu mimořádně těžkou etapu na cestě k dosažení Měsíce. A nikdo nepochybuje o tom, že právě Měsíc bude prvním kosmickým tělesem, na něž vstoupí člověk.

Luna 9 pořídila snímky měsíčního povrchu. Sovětská meziplanetární stanice Luna 9 dopravila na Měsíc sovětské výsostné znaky. První je červeně smaltovaný pětihran z lehkého kovu, v jehož středu je kruh s plastickým státním znakem SSSR. Druhý, rudá vlajka ve tvaru protáhlého trojúhelníku má v levém horním rohu sovětský státní znak a na dolní straně nápis Svaz sovětských socialistických republik.

Celý svět je vzrušen sovětským úspěchem v dobývání kosmického prostoru. Nejvyšší vládní místa a vědecké instituce SSSR dostávají blahopřání od vedoucích státníků a vědeckých institucí celého světa. Blahopřání jménem všeho československého lidu zaslal též prezident ČSSR Antonín Novotný a předseda Národního shromáždění B. Laštovička.

Zima roku 1964 – 1965

Prosinec roku 1964 v druhé polovině byl mrazivý, mrazy okolo -10°C , pak přišla obleva a vánoční svátky byly na blátě. Od 1. ledna roku 1965 střídavě mrzne a ke konci měsíce přišla obleva. Od 1. února dále střídavě mrzne, mráz do -10°C a občas sněžení a 27. února přišla vánice s vichřicí, závěje a v některých oblastech následkem toho bylo přerušeno vlakové a autobusové spojení.

Březen dále pokračuje v menších mrazech, ojediněle sněžení a 8. vánice až do 15. března. Dále panuje chladné přeháňkové počasí až do konce dubna.

Květen začíná přeháňkami a zimou a 8. přišla první bouřka.

V červnu chladno, přeháňky a pro mokro řepa ještě není zaseta a brambory nejsou vysázeny.

V červenci stále přeháňky a v polovině přišly bouřky.

V srpnu od 14. pěkné slunečné počasí a začátek žní a od 24. zhoršení počasí.

Od 15. září je hezké slunečné počasí až do konce měsíce.

V říjnu je hezké počasí, 16. a 17. déšť, a dále je střídavě slunečno, mlhy a několik menších mrazíků.

V listopadu noční mrazy -2 až -5°C , od 15. sněžení a stupňování mrazu až do 15., nato deštivě přeháňky a menší mrazy i v prosinci.

Úroda v roce 1965

byla následkem velkého mokra a chladna po normálem. Výnosy byly minimální. Cukrová řepa u Roztěže pro mokro se nezasela a polovina brambor nezasázela. Sena se špatně sušila a byla špatné jakosti. Co se týče ovoce, v tomto roce nebylo žádné. Stálé deště a chladna zdržovaly vegetaci stromů a některé kvetly ještě v červnu, stromy se nemohly oplodnit a květ padal hromadně na zem a kde nějaký zůstal, tak to ovoce bylo flekaté a zpitvořené a brzy hnilo. Ořechy se letos vůbec nevydařily. S ovocem nebyla žádná práce, ale také kapsa úplně prázdná.

Zátopa

Letošní rok byl katastrofální v různých směrech. Tak například zaznamenávám velkou zátopu na jižním Slovensku, kde se rozvodnila řeka Váh, která se vlévá do Dunaje a ta obrovská spousta vody prorvala hráze u Dunaje a zatopila takřka celý Žitný ostrov. Obyvatelé tohoto ostrova byli rychle evakuováni. Velký Žitný ostrov byl zatopen, jen čouhaly střechy domků a koruny stromů nad hladinou vody tohoto zatopeného území. Teď se vše znovu buduje, neb vše bylo zničeno a lidé z celé republiky různých řemesel se dobrovolně přihlašovali na pomoc znovu vybudovat tento zničený kraj naší země, velké hodnoty a za miliardové škody. Vše bylo zničeno za několik dnů.

Zásobárna pitné vody pro Kutnou Horu

Začíná se pracovat na „Kutnohorském moři“. Od Malešova, kam bude sahat ta zátopa, dolů přes pilu, se kácení všechny stromy až do výše budoucí hladiny příštího moře, jak říkají Kutnohoráci. Je to jedna nezvyklá spoušť, která mění celé to romantické okolí po Vrchlici, v délce několika kilometrů. Také silnice od kříže k Malešovu bude zatopena a proto bude zrušena. Nová komunikace je projektována z Vidic po staré obecní cestě Červinkami přes Roztěž a po velké třešňové aleji rovným směrem přes les, přes dolinu, kde má být postaven most na druhou stranu lesa, rovně do Malešova. Touto záplavou bude postiženo čp. 35, které se musí přestěhovat a to je velká bolest těch postižených, kteří přišli o své malé království. Podle odhadu to mají dostat zaplacené, leč peníze asi neuvidí, neb jim budou postavit panelák a budou si platit činži, neb nájemné a budou prožívat různé příjemné i nepříjemné šarvátky v těchto výškových bytech.

Lidí život, doba

Tak jsem četl v denním tisku a ve schůzi od jednoho řečníka tentýž výrok, že prý žijeme nad poměry. Zamyslel jsem se nad tímto výrokem, jako mnozí jiní a počal jsem vzpomínat na minulost až do přítomnosti. Vzpomínám na dobu soukromého hospodaření na venkově v nedaleké minulosti tak jako všichni ti, kteří na venkově v těch letech obdělávali svá malá království.

To byla doba na kterou, kdo to prožíval, nikdy nezapomene a nynější nová generace, která po letech o tom bude vědět jen z vyprávění, bude to považovat za pohádku, ale byla to skutečnost. Rolník, který obhospodařoval okolo 25 měr polí s kravským potahem, měl živobytí dostatek pro celou několika člennou rodinu a ještě také dost odprodal pro veřejné zásobování.

Ano a měl se dobře a ještě si ušetřil peníze na různá vydání do hospodářství a pro stáří. V takovém hospodářstvíčku neměli bídu, nebo nedostatek, měli doma všechno živobytí, mouku, mléko, vejce, máslo, tvaroh, brambory, mák atd. atd. To byly produkty nejen na živobytí pro celou rodinu, ale z toho ještě mnoho odprodal těm, kteří potřebovali doplnit svůj menší jídelní rozpočet. Každý si vykrmil pořádného krmníka a navíc různou drůbež, husy, kachny a jiné. Žádná bída nebyla, jak je často slyšet od některých propagátorů.

Ale že teď žijeme nad poměry, je mnoho těch, kteří skutečně mají všeho dostatek, že se jim nikdy o tom ani nezdálo. Který je zaměstnan, ten má možnost si vydělat. Takový důchodce, který dostává přes tisíc korun měsíčně důchod, ten to ani nemůže utratit, ten neví, co s těmi penězi má dělat. O tom se může říci, že žije nad poměry. Nemůže to říci ten, který dal svůj majetek do spolku, nemůže již pro stáří pracovat, dostane tak zvaný důchod, neb almužnu do sto padesáti do tří set korun a musí vše koupit. A takový že žije nad poměry? To není k pochopení, to je výsměch a urážka těm, kteří po celý svůj život dřel na ty lenochy.

Za ta krátká léta mnoho se změnilo, neustále se vše mění, dnes se něco udělá a zítra se to třeba bourá. Na to si stará generace nepotrpěla. Vraťme se zpět před druhou světovou válku a krátce po ní.

Řekněme si to tak, jak skutečně v současné době se musíme stále rychleji pohybovat., aby nám již tak uběhané nohy, které chtějí ještě kupředu nezůstaly stát. V tu dobu se chodívalo většinou pěšourem, nebo povozem, autobus, pokud někde později jezdil, bylo to zřídka kde. Když jsme něco potřebovali nakoupit, tak jsme se rozběhli do města kde bylo obchodů a živnostníků s různým zbožím a každý s ochotou přednášel požadované zboží, kterého měl stále na skladě po celou dobu roční. každý již znal, kde co dostane ke koupi a prodávalo se denně od rána do večera a v neděli dopoledne. Žádné fronty nebyly, jako v současné době, když stojí třeba několik desítek lidí a čekají až na ně přijde řada. To nejsou radosti, ale to jsou starosti všech těch pracujících, hlavně žen, které přijdou, neb přijedou ze zaměstnání a obchody jsou zavřeny.

Osmihodinová pracovní doba v obchodě se dodržuje, přesčas nikdo ani prstem nehne, protože mu to nikdo nezaplatí a tak jsou potíže na obou stranách.

Veškeré soukromé podnikání je zrušeno a nahrazeno nedostačujícím počtem prodejen, které se často stěhují z jednoho místa na druhé. Když se jde za nákupem něčeho potřebného, tak nevíte kde to, nebo ono prodávají. Ptáte se, nikdo to neví a když konečně se vám podaří najít potřebné místo a přijдете tam a ptáte se, odpověď zní stručně – nemáme, až jestli něco dostaneme. To není k pochopení, když stále se hlásá, že všeho máme dostatek.

Uvedu na příklad Malešov, kde byli tři řezníci, tři pekaři, tři holiči, šest obchodníků, pět hostinců a všichni prosperovali. Nyní jeden holič, jeden obchod, jeden hostinec, jedna prodejna textilu, jedna prodejna obuvi různých druhů. Pekařské výrobky se přivážejí z pekáren v Kutné Hoře. Jednou za týden přijede do Malešova tak zvaná „Masna“, která přiveze různé druhy masa do obchodu a osoba k tomu povoláná to rozprodá těm, kteří mají dostatek peněz a možnost si koupit té flákotiny na neděli, pokud zásoba stačí. Když se na někoho nedostane, nebo nemá na to peníze, tak má dovoleno obcházet okolo krámu a čuchat tu masovou vůni, která se kouká ze zajetí proniknout ven.

Nemohu pochopit tu učenou „rovnost“, že někdo žije nad poměry a někdo se musí spokojit s tím, jen aby se udržel stát na nohách.

Stále se vše rychle mění a lidí s tím, že přijde doba, kdy se koloběh zastaví a tím i ta stará naše lidská planeta.

Dívám se na vše jen tou nejskromnější lidskou přirozeností, kterou dal stvořitel každému tvoru na této planetě, kterou pro ně stvořil a připravil, aby vše užívali podle jeho příkazů a vůle. Bohužel neděje se vše tak, neboť jsou různé živly na světě, které nechtějí vidět a slyšet a poznávat co je dobro a zlo. Toho dobra máme málo a to zlo se stále více rozrůstá po celé zemské pevnině. Ztratili jsme ty hlavní vztahy člověk k člověku – lásku. Kde není láska, tam se rozmáhá zlo. Zlo se líbí převážně většině lidí, ale dobra si nikdo nevšímá, to se nebere v úvahu.

Posuďme jen všude na pracovištích, kde jsou zaměstnání muži a ženy, jak se ta společenská morálka rozkvétá oboustranně a z toho rozkvétají a vznikají v manželství časté rozvody. To dříve nikdy nebývalo. Lidé nejsou jeden k druhému upřímní, neb panuje mezi nimi neshovívavost, závist, nenávisť a různé nectnosti, které nejsou v souladu s dobrým lidským soužitím.

Napsal jsem jen na několik a řádcích život z nedaleké minulosti a ze současnosti a pokračovat dále nemá smyslu, to by nemělo konce.

Rok 1965 – 1966

Zima v tomto roce začíná od nového roku takto – od 4. do 9. ledna denně okolo -10 až -17°C, dále do 29. klesla teplota pod -10°C. Od 31. obleva, déšť a obleva až do konce února.

Březen byl přeháňkový a ke konci měsíce 5stupňové mrazíky.

Duben začíná teplejším počasím a 5. první bouřka, od 10. do 15. přeháňky a dále proměnlivo. Od 29. dubna hezké teplé počasí okolo 27°C.

Po celý květen teplo až do 25., 26., 27., 28. deště a dále následuje přeháňkové počasí do 4. června, nato suché teplé počasí, teplota střídavě okolo 30°C, pak přeháňkové počasí, chladno až do 20. července, dále následují přeháňky až do 24. července.

V srpnu 9. v noci vítr a bouřka, 10. krásné počasí, vysoké teploty okolo 32 až 33°C, dále následují přeháňky a bouřky až do 7. září. nato ochlazení, od 9. následuje hezké teplé počasí až do 29., pak mlhavé oblačné počasí s klesající teplotou 15 až 20°C až do 21. října, nato pokles teploty, 30. 0 až -5°C.

V listopadu oblačno, mlhy, noční mrazíky a 19. sněží a dále noční mrazíky a mlhavo.

Prosinec pokračuje menšími mrazíky a 12. sněžení, 13. slunečno, 14. sněží, 18. déšť a ranní mrazíky, stále přeháňky až do konce měsíce. Tato zima v celkovém měřítku byla mírná s malou sněhovou přikrývkou. Veškerá úroda byla normální, ovoce také a šlo stále na odbyt, 1 kg 2 – 3,- Kč.

Elektrizace v Roztěži

V roce 1967 byla přebudována elektrická síť pro Roztěž a Novou Lhotu. Byl vyměněn transformátor, neb starý musel býti zbourán v souvislosti se stavbou nové silnice po třešňové aleji.. Také se obnovoval rozvod po jednotlivých číslech, kde to měli ještě postaru. Je nás stále více, lidé potřebují práci, aby měli na živobytí a tak jak se lidově říká – bouráním se práce množí.

Telefon

Telefonní linka, která vedla z malešovské pošty přes les na velkou třešňovou alej, která musela ustoupit nově budované silnici, je zrušená. Nová telefonní linka, která vede z Malešova po spodní straně vedle nové silnice. Do země je zapuštěn kabel až na křižovatku v Roztěži k lesnímu úřadu. Hovorný jsou v Lázních, na Lesním úřadě, v Jednotě čp. 12 a v Zámku.

13 čp. majitel toho času Josef Šimek, bývalý účetní při velkostatku. Při poslední parcelaci velkostatku toto číslo popisné získal přidělem a řádně zaplatil.

Při založení hospodářského družstva bylo potřeba, aby někdo krmil dobytek. Přihlásil se¹ s podmínkou, že když dostane tu vilku, bude krmít. Jak se vše odehrávalo, to je stará kapitola. To měl na starosti okres, který čp. vyvlastnil bez náhrady pod správu JZD Roztěž. Josef Šimek byl nucen opustit to jeho vlastní ostávání a na jeho místo se navlíkl krmič, který měl svůj vlastní domek a ten pronajal jinému.

Po osmnácti letech vyšel zákon, kde se uvádí, že těm majitelům, kterým byl vyvlastněn jejich domov, že se jim vrací - „také opožděná spravedlnost“. Josef Šimek již se zpět nevrátil a přenechal čp. 13 svému synovi Boh. Zeminovi z Dobřeneš, který si tu spouští po bývalém uživateli znovu opravuje. Je členem družstva jako traktorista v JZD Roztěž. Je ženat a má dvě malé děti, děvče a chlapce.

Malá kaplička

u silnice, uprostřed obce Roztěže, postavená neznámo kdy, podle vyprávění koncem sedmnáctého století, nebo počátkem osmnáctého. V této kapličce je výklenek a v něm několik desítek let starý obraz Mariánský, který tam věnoval nějaký Opasek, občan roztěžský asi před 130 lety. Uprostřed tohoto výklenku byla postavena umělecky vyřezávaná soška sv. Jana z Nepomuku, také starého původu. Na svátek tohoto světce, vždy večer, věřící lidé se sešli u této kapličky a modlitbou a zpěvem uctívali tohoto světce dávných dob.

Na začátku roku 1968 z nezjištěných důvodů stará, velmi cenná starožitnost nenávratně opustila svůj stánek. Asi nějaký sběratel starožitností se pokusil o krádež této vzácné památky a nebo odpůrce víry přepadl tuto vzácnou sošku a udělal na ní chuligánské zničující dílo.

Tragická smrt sovětského kosmonauta Vladimíra Komarova

Světová kosmonautika v desátém roce své mladé historie znovu platí svou těžkou daň. V pondělí, 24. dubna roku 1967, v Sovětském svazu zahynul při plnění svého náročného úkolu kosmonaut plukovník Vladimír Komarov.

Zima roku 1966 – 1967

Leden, teplota se udržuje střídavě od -3 až -11 °C až do 27. ledna, od 28. oteplení až do 5. února, nato malé mrazíky až do 18. a stále sněhové přehánky, od 19. oteplení až do 28. února, nato následuje přehánkové počasí s deštěm až do konce března.

Duben, proměnlivé počasí, 11. první bouřka a dále hezké počasí, ochlazení a stále přehánky. 24. srážky pokračují a do 4. května. Dále je hezké teplé počasí, střídavě okolo

¹ Jméno osoby z etických důvodů vypouštím.

26°C. Od 14. do 17. května přeháňkové počasí, od 18. sucho. dále přeháňkové počasí a chladno až do 16. června, 20. bouřka, déšť a nato následuje hezké počasí s teplotou okolo 30°C, které potrvalo až do 19. srpna. Pak následuje oblačno a sucho s teplotou okolo 20°C, malé srážky a ochlazení, sucho až do 12. září.

Od 12. do 14. září déšť, 15. hezké počasí, tak zvané „václavské“, které v říjnu pokračuje až do 17. listopadu. Od 18. přízemní mrazíky střídavě až do konce měsíce.

Od 1. prosince noční mrazíky okolo -3°C. Vánoce byly na blátě a střídavé mrazíky pokračují až do konce měsíce.

Obilí se vydařilo v celkovém měřítku ke spokojenosti. Brambor bylo pod normál a podléhalo hnilobě. Ovoce bylo mnoho a nešlo na odbyt, protože nás naši přátelé ze zahraničí nasýtí svým dovozem.

Přehrada na Vrchlici stále roste

Ke konci ledna r. 1968 bylo tam již uloženo 600m³ betonu a pokud to počasí dovolí, stále se v práci pokračuje. Jak jsem již uvedl, silnice u kříže u Staré Lhoty k Malešovu bude zrušena a proto je v provozu stavba nové silnice.

Tato silnice začíná na křižovatce u Lesního úřadu v Roztěži po bývalé třešňové aleji rovným směrem přes les a údolím Švadlenky, kde se provádí násyp hráze, po které půjde silnice rovným směrem do Malešova a kde se připojí na Malešovsko-poláneckou silnici.

Veškerý porost přes les byl vykácen i s kořeny, aby stroje k tomu účelu nasazené se mohly zakousnout do díla, které na ně čeká. Všechny třešně po třešňovce byly vytrhány i s kořeny, stahovány na hromady a další stroje podle plánu vyrovnávají terén pro budoucí moderní silnici z Roztěže do Malešova.

Přehrada – Kutnohorské moře na Vrchlici - byla začátkem listopadu roku 1970 dokončena a vzniklé jezero se začalo napájet přitékající vodou. Vzrůstající počet obyvatel Královského horního města Kutná Hora bude mít dostatek pitné vody.

Květen roku 1969 – jak jsem již uvedl v předešlých záznamech, je zmínka o pánu Kristu a tak poznamenávám ještě toto. Každý, kdo šel z Roztěže po bývalé třešňové aleji do Malešova, musel jít okolo této vzácné památky a člověk věřící se poklonil před ukřižovaným, který tam stál na betonovém podstavci. Již před několika roky byla tato vzácná památka zohyžděna vandalským svatovrahem.

Aby se dovršilo toto zákazonosné dílo, stalo se v roce 1969 při budování přehrady pro Kutnohorskou vodní síť. Bylo nutno vybudovat nové spojení na Malešov, neb staré spojení bylo zaplaveno a tím přerušeno. Buduje se po bývalé třešňové aleji nová silnice na Malešov. Stará památka s ukřižovaným Kristem byla dole u cesty a okolo ní se muselo jít, jinudy cesta nevedla.

Na této nově budované silnici byly v provozu různé těžké stroje. Jeden stroj, tak zvaný buldozer, podebral tuto vzácnou památku a převrátil ji a po druhém a třetím tahu ji zasypal a tím pohřbil toto památné a vzácné dílo na věčné časy. Na jedné straně lidé usilují o pokoj a mír po celém světě a na druhé straně připravují zkázu celé naší planety i se vším, co na ní existuje.

Dne 9. srpna roku 1968 předseda Svazu komunistů Jugoslávie a prezident Socialistické federativní republiky Jugoslávie, Josif Broz Tito přiletěl v pátek v 17 hodin do Prahy a spolu s ním přicestovali tajemník výkonného výboru Michalko Todorovič, předseda ÚV Svazu komunistů Makedonie a člen předsednictva SKJ Kristo Červenkovski a člen představenstva

ÚV SKJ Vladimír Popovič. K delegaci se v Praze připojil jugoslávský velvyslanec v Praze Jahorolensky. Josif Broz Tito byl slavnostně uvítán všude, kudy projížděl Prahou, že takového přivítání zažila Praha jen když vítala kosmonauty Gagarina s Těreškovovou.

Na pozvání prezidenta ČSSR a ÚV KSČ navštívila ve dne 15. – 17. srpna roku 1968 ČSSR rumunská vládní delegace v čele s generálním tajemníkem Ústředního výboru a předsedou státní rady Rumunské socialistické republiky soudruhem Nicoalem Ceausescem. Tito rumunští přátelé souhlasili s postupem naší vlády a přáli jí mnoho úspěchů na lepší cestě budování spravedlivějšího humánního socialismu v naší vlasti.

Pokus o převrat v našem státě dne 20. – 21. srpna 1968 byl na hlavu poražen. Náš prezident, armádní generál Ludvík Svoboda, svou chladnou rozumnou povahou stále rozhlasem nabádal československou veřejnost ke klidu a rozumu, aby nezavádala nikde příčinu k incidentům. Neustálým vyjednáváním různých činitelů v Praze, v Bratislavě a v Moskvě se vyřídilo vše příznivě tak, že náš stát neustoupil od předsevzetí v budování našich dvou federativních států v rámci naší republiky a přejeme našim představitelům mnoho úspěchů v budovatelské práci v našem československém ráji.

Jak se říká, že po bouřce se zase vyjasní a bývá hezké počasí. Vojska Varšavské smlouvy opustila naše území a dočasně zde zůstaly některé jednotky. Na jak dlouho není známo, až prý se uklidní rozjitřená atmosféra na evropském kontinentu, jmenovitě v západním Německu, neb tam stále vyčuhují nacistická tykadla proti východu, které podporují západní mocnosti Atlantického paktu, v čele Spojených států amerických.

V současné době žije lidstvo po celém zemském povrchu naplněném ovzduším páchnoucím střelným prachem a lačnicím po krvi všech lidských bratří na celém světě. Ta lidská závist a nenávist se stále rozmáhá a sílí až nabude vrcholu a zničí vše, co naše planeta na svém povrchu nese a co lidská ruka budovala.

Nevíme dne ani hodiny, ale nebojte se, ono to ještě hned nebude. Záleží na vedoucích lidech, jak se to vše sehraje. Bud' bude všeobecný světový mír anebo zkázonosné dílo pro celou naši planetu.

Zde končí III. díl Pamětní knihy obce Roztěže.